

ANALARIN ÖFKESİ KATİLLERİ BOĞACAK

700 Hafta... Dile kolay 700 haftadır çocuklarını arıyor anneler bir meydanda... Kimisi bir gece vakti evinden alınıp götürülmüş, kimi yolda yürürken, kimi bir eylemden... Hiçbirinin akıbeti belli değil...

Aradan aylar, yıllar geçtiğine çocuklarını artık bir daha göremeyeceklerinin farkına varsa da aileler, bunu yüreklerine anlatamıyorlar... "30 yıldır evimi boyamadım, oğlum gelir de tanyamaz" diyor, bir gün çocuklarına, yakınlarına sarılabileceklerinin umudunu yitirmiyorlar...

En azından bir mezarları olsun istiyorlar, başucuna gidip ağlayabilecekleri, toprağına sarılabilecekleri...

Ve her ne kadar çocuklarının, yakınlarının dosyaları birer, onar, yüzer "faili meçhul"e dönüşse de, failin belli olduğunu biliyorlar ve soruyorlar: "Çocuğum nerede?" Yıllarca o meydanda saldırıya da uğrasalar, gözaltına alınıp işkencelerden de geçirilseler, aralarından anneleri toprağına da verseler, sormaktan asla vazgeçmediler: "Çocuğum nerede?"

Cumartesi Anneleri / İnsanları, 700. haftalarında da Galatasaray Meydanı'nda toplanmak istediklerinde polis saldırısına uğradı.

Devamı 4. sayfada...

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

29 Ağustos - 12 Eylül 2018 / S 56 / 1 TL

Büyük krizler büyük yıkımları, büyük sefalet ve yoksunlukları, büyük acıları yaratır. Toplumsal hayatın büyük altüst oluşlarıdır krizler, bunalmalar. Kurulu düzenin amansız düşmanıdır. Bakın sermaye dünyasına! Hep bir ağızdan, tüm cephelerden aynı bıktırıcı şarkıyı yineleyip duruyorlar: Aman ha, aynı gemideyiz! Sermayenin büyükbaşları sıraya girmiş, Saray'ın şaşalı salon toplantılarında "birlik ve beraberlik" mesajları veriyorlar. Birkaç ay içerisinde tüm ücretleri sabun köpüğü gibi eriyen, alım gücü hızla düşen emekçilere fedakarlık çağrısı yapıyorlar! Bu büyükbaşlar için, onların şatafatlı yaşamları ve refahları için biz emekçiler fedakarlık yapmalıymışız! Aynı gemideymişiz, gemi batarsa hepimiz mahvolurmuşuz!

Bu yalanlara, bu gevezeliklere karnımız tok! Biz bu zenginler sınıfıyla, bu sömürücü çeteyle, kanımızı emen bu asalaklarla ne aynı ulustanız, ne aynı gemideyiz ne de aynı ülkedeniz! Hayır, milyon kere hayır! Bizim yokluğumuz onların zenginliği, bizim acılarımız onların sefaleti, damla damla emilen alınterimiz onların servetleri... Hep bir ağızdan bahsettikleri bu gemi, yani bu devlet onların bizi zapturapt altına almalarına yarayan araçtan başka bir şey değil. Baskı, sopa, hapis, zulüm tepemizden eksik olmuyor. Şimdi egemenlikleri tehdit altında diye "aynı gemideyiz" teranesine sarılıyorlar.

Kaybedecek bir şeyimiz kalmadı artık. Bugüne kadar kredi kartlarıyla, kredilerle gırtlığımız kadar borçlarla sürdürdüğümüz sefalet yüklü hayatımız, bu krizle birlikte iflas noktasına geldi. Artık sadece işletmeler, esnaflar değil iflas eden. Tümünü borçlarla çevrilen emekçi hanelerin bütçeleri de iflasla yüz yüze! Yalnızca borç harç girilen kredili ev sahibi olma hayalleri değil, tüm varoluşumuz tehdit altında! Sadece şu son birkaç haftada dur durak bilmeyen zamlar bile bizi nasıl bir fırtınanın beklediğinin habercisi. Sermaye sınıfı bize cehennemi dayatıyor ve fedakarlık yapmamızı istiyor!

Sermaye sınıfının yalanlarına da çağrılarına da karnımız tok! Biz onlarla aynı gemide değiliz. Tam tersine bu yıkımdan kurtulmak için onların gemisini batırmaktan başka çıkar yolumuz yok! Kriz sadece yokluk ve acılar demek değil. Kriz aynı zamanda bize kurtuluşun kapılarını aralayan bir fırsat aralığı. Zenginlerin egemenliğini, iktidarını, kapitalist düzenini yıkmanın fırsatıdır!

Halkların devrimci iktidarını kuracak, burjuvaların tüm zenginliklerine, fabrikalara, sanayi işletmelerine, bankalara, büyük toprak mülkiyetine el koyacağız. Kurtuluşun başka yolu yok! Gelişkin devrimci kitleler yeni aşamada büyük halk yığınların önünde gidecek ve zafer onların olacaktır!

>>Editör...

İDLİB SAVAŞI YAKLAŞIRKEN

İşin sonuna geldiğini anlatmak için eskilerin kullandığı mi-zahi bir söz var: "Gele gele geldik iskeleye" diye.

Denizin bittiğini anlatır ama esas olarak uzatmaların da oynandığı ve artık son zarların atılma zamanının geldiği anlamındadır.

Türkiye'nin Suriye/Rojava topraklarını işgalinde geline-n noktayı bundan daha iyi anlatacak söz belki de az bulunur.

Emperyalistlerin Suriye'de Müslüman Kardeşler ve diğer dinci çetelerden oluşacak dinci faşist iktidar kurma planlarının tabutuna son çivi İdlib savaşıyla çakılacak.

3

Eski Toplumu Yerle Bir
Eden Mücadele Süreci
C.Dağlı 2

Huyu Huyundan
Vazgeçmiyor
Ali Varol Günel 4

Kanallstanbul:
Bir İç Savaş Projesi
Umut Çakır 5

Suyun Gücü
Kenan Kızıl 8

Korku, Umut Ve
Ferhat Danışman
Aybel Gün 9

Bugünün Ve
Yarının Çocukları
Sena Demir 10

ESKİ TOPLUMU YERLE BİR EDEN MÜCADELE SÜREÇLERİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Ezilen ve sömürülenlerle, egemen sömürücü sınıf arasındaki savaşın her gün yeni yönleri ortaya çıkıyor ve yeni boyutlar kazanıyor. Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi halkları için tayin edici olan bu savaşın temel hedeflerinin, günlük mücadelenin akışı içinde göz ardı edilmesine göz yumulamaz.

Emekle-sermaye, egemen sınıfla emekçi halklar arasındaki kapışmayı eksiksiz, tam ve bütünsel olarak anlamak için, bu ilişkiyi diyalektik bir ilişki, yani düşman sınıfların birliği ve savaşı içinde ele almamız gerekiyor. Ne toplumun resmi alanı, ne de emekçilerin mücadelesi tek başına güncel sınıflar savaşının tam bir tablosunu verir. Ancak sınıfların bugünkü karşılıklı ilişkisi toplumu boydan boya etkileyen savaşı anlamamızı sağlar. Biz, bu yazıda, durumun tam olarak anlaşılmasını engelleyen yanlış anlayışlar üzerinde duracağız.

Toplumun yalnızca resmi sahnesine bakanlar, orada burjuvaziye, iktidarı ve muhalefetiyle resmi güçleri görüyorlar. Orada, emekçiler, ezilenler sadece fonda, edilgen ve silik haldedir. Dolayısıyla, yalnızca resmi dünyaya bakanlar, toplumdaki temel itici süreçleri emekçi kitlelerinin devrimci başkaldırılarına göz ardı ediyor, en azından tarihsel olarak önemsiz sayıyor. Oysa ki, tarih sıradan insanların, halk yığınlarının amaçlı etkinliğinden başka bir şey değildir.

Resmi güçler, tarih sahnesinde, sahnenin en önünde kendilerinin olduğuna toplumu inandırmaya kalkışsa da; bu, çağın ve günün gerçeklerine aykırıdır. İşçi sınıfı, tarih sahnesine, bağımsız bir güç olarak çıkmalı uzun bir zaman oldu. Sınıflar mücadelesinin güncel gerçeklerine rağmen, burjuva partileri tüm dikkatleri kendi üzerlerine çekiyorlar. Küçük-burjuva siyasetler de, resmi güçlere bu yönde hizmette bulunuyor.

Dikkatler resmi dünyadaki süreçlere çekilirken, aynı anda başka süreçler, karşıt yönde gelişiyor. Emekçi ve sömürülenlerin kavgasında gelişen süreç, devrimci süreçtir. Bir dizi devrimci süreç, ayaklanmaya ve devrime akıyor. Emekçi halktan beslenen süreçler, kapitalizmin ezdiği tüm insanları, burjuvazinin sınıf egemenliğine karşı mücadelede ortak olarak harekete geçiren birleştirici süreçlerdir: itici, devindirici, dönüştürücü süreçlerdir.

Bu topraklardan emekçiler, tarihin gidişini belirleyen bağımsız bir etmen olduklarını yarım yüzyıl süren eylemlerle ve mücadeleyle ortaya koydular. Devrimci hareketin tüm yeteneğini ve bağımsız mücadelesini küçümseyen burjuvazinin sınıf işbirlikçisi küçük burjuva sosyalistleri, resmi olanı, iktidarı, devlet egemenlik sistemini olduğundan güçlü gösterme politikasında ısrar ediyorlar. Devrimci komünizm, iktidarı ve muhalefetiyle tüm burjuva güçler karşısında yüksek devrimci bir direnç sergilerken, işbirlikçi siyasetler yönetici güçler karşısında rezilce boyun eğme politikası izledi.

Dikkatler tarihin itici güçlerine çekilmelidir. Büyük yazarlar, büyük sanatçılar tarihin temel itici güçlerini, dönüştürücü süreçleri derinlemesine çözümledikleri içindir ki, büyük eserler verebildiler. Bu topraklardaki sosyalist edebiyatçılar, sanatçılar, ezilen ve sömürülenlerin yaşadığı koşulları ve bu koşullara karşı kitlelerden yükselen isyan ve başkaldırıları çeşitli yönleriyle yansıttıkları için senelerce toplum üstünde etki bıraktılar. Dahası, bu eserler, kitlelerin sosyal yaşamını işlerken aslında bir devrimin nasıl gelmekte olduğunu anlatmış oldular.

Komünistlerin teorik ve politik yazıları, mücadele süreçlerini çok yönlü olarak çözümledikleri için, kitlelerin bilincini aydınlattı, önünü açtı. Komünist yazın emekçilerin içinde bulunduğu durumu tüm detaylarıyla ele aldı. Toplumun maddi yaşamından kaynaklanan sınıf savaşı, maddi eşitsizlik, dolayısıyla toplumsal eşitsizlik büyüdükçe keskinleşti. Devrimci komünist yazın, çelişkileri ve sınıf savaşımının gelişimini tüm keskinliğiyle ortaya koydu. Böylece bir ayaklanmanın bu şartlarda nasıl doğmakta olduğunu kesin bir açıklıkta açıkladı. Haziran (Gezi) Halk Ayaklanmasına doğru gidişati daha önceden gösterdi.

Burjuva işbirlikçi hareketler, resmi güçlerin kendilerini önde göstermelerine, kendilerini öylesine kaptırdılar ki, işçi sınıfının sınıf savaşı yoluyla yeni bir toplum kurmak için, savaşıma yeni bir boyut verdiklerini görmezlikten geldiler. Onların bütün marifeti, kitleleri burjuva partilerin peşine takmak oldu. Sosyal Darvinciler nasıl sınıf savaşını yaşama savaşına indirgedilerse, sosyal reformistler de sınıf savaşını emekçiler lehine bazı iyileştirmeler yapmaya indirgediler. Oysa proletaryanın sınıf savaşı süreçleri, en sonunda sınıflı toplumun ortadan kaldırılmasına varır.

Ama onlar, burjuvazinin ardından koşmaktan öylesine ahmaklaştılar ki, bu yüzden Marx'ın, sınıf savaşının tarihsel sonuçları üzerine yaptığı saptamaları tamamen unuttular. Oysa bu saptamalar, 1917 Ekim'iyle başlayan proleter devrimlerde tekrar tekrar doğrulanmıştır.

İşçi sınıfının toplumda artan politik etkisinden ve toplumsal ağırlığından söz edilirken, bu eksik olarak açıklanır. İşçi sınıfının ideolojik düzeyi göz önünde tutulmaz. İşçiler, örgütlü hareket etmenin yanında, ideolojik yönden de yüksek niteliklere sahiptir. Marksist-Leninist dünya görüşüyle donanmış olan işçiler, sırtı kolay kolay yere vurulamayacak bir duruma geldi. İdeolojik, politik ve pratik olarak halkın bu devrimin önderi konumunda.

Burjuva toplumun resmi ideolojisi olan idealizm tam bir çöküntü içinde. İşçi sınıfının bilimsel, devrimci dünya görüşü, marksizmin insanlar üzerindeki etkisi sürekli güçleniyor. Marksizm, kitlelerce kavrandığından, maddi bir güç durumunda. Ve eski toplum üzerinde çözüştürücü bir etki yapıyor. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, marksizmin bugünkü toplum üstündeki devrimci etkisi yeterince bilince çıkarılmış değil. Bilimsel sosyalizm, yalnızca nesnel toplumsal koşulları, sınıf çatışmasını yansıtmakla, emekçilerin kafasında düşünce biçimi olmakla sınırlı ve edilgen değildir; nesnel koşullar üzerinde etkide de bulunur. Marksizmin dünyayı dönüştürmedeki etkisi günümüzde çok daha artmıştır. Marksizmin sınıflar mücadelesindeki etkisi ve rolü bilince çıkarılmalı. Küçük burjuva hareketler, marksizmin değiştirici, dönüştürücü etkisini ve rolünü hiç bir zaman gerçek anlamda kavramadılar. Sosyalizmden en etkilendikleri zaman bile, burjuvazinin ideolojik etkisinden tam çıkamadılar. Bu yüzden ideolojik tutumları her zaman sallantılı olmuştur.

Egemen sınıfla, resmi güçlerle sürdürdükleri politik ilişkiler ve konformist yaşam tarzları, onların tüm çalışmalarında etkisini hissettirdi. Tüm politik çalışmalarında, günlük mücadele bakış açısına uygun hareket ettiler. Ve bunda öylesine ısrar ettiler ve kararlı davrandılar ki, bu nedenle, reformlar mücadelesine saplanıp kaldılar. İşçi sınıfının devrimci eylemlerinden etkilenip, hareketin ardından sürüklenseler de pratikte de sallantılı tavırlarını terk etmediler.

Burjuvazinin ideolojik etkisinde kalanlar gözlerini, toplumun resmi sahnesine dikerse diksinler, Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi halklarının geliştirdiği devrimci süreç, eski toplumu ve onun resmi yapısını yerle bir edecektir.

Dersim'de Yangınları Halk Söndürdü

Dersim'in Ovacık, Çemişgezek ve Hozat ilçeleri arasında bulunan bir çok alanda askeri operasyonun ardından başlayan orman yangınları yaklaşık 15 gündür devam ederken, Geyiksuyu'nun üst kısımlarında bulunan Sin ve Hopka Qırğan köyleri arasında bulunan geniş bir alan da 16 Ağustos'tan bu yana yanıyor.

18 Ağustos gecesi Dersim merkez ile Hozat ilçe arasında bulunan Geyiksuyu bölgesinde yapılan bombardıman sonucu çıkan yangın da giderek büyüyor.

Geyiksuyu tarafından çıkan yangın Sin, Hopka ve Qırkan köylerinin kırsal bölgelerine kadar yayıldı; köylülerin arılarının bir bölümü yangından dolayı öldü. Köylüler, Eğriyamaç köyü Rengü mezrasına yakın bir bölgeye kadar sığırayan yangın kontrol altına alınmazsa, köyün yanmaya başlayacağını söylüyorlar. Valiliği arayan köylüler, herhangi bir sonuç da alamadıklarını söylüyor.

Bir çok bölgeye sığırayan yangınlar, halkın müdahalesi ile bazı bölgelerde kontrol altına alındı. Yangın Hozat, Çemişgezek ve Ovacık ilçe üçgeninde günlerce sürdü.

40 yıldır yasaklı olan Aliboğazı bölgesine giden halk, canları pahasına yangını söndürmeye çalıştı. Bir bütün olarak Dersim coğrafyasının yok edilmek istendiğini söyleyen halk, gönüllü ekiplerle yangına müdahale etmeye çalıştı.

Dersim'deki orman yangınları, 18. günün sonunda gönüllülerin yoğun çabası sonucu kontrol altına alındı.

Orman İşletme Müdürlüğü başta olmak üzere, Tunceli Valiliği, kayyum belediyesi ve ilçe belediyeleri yangınların söndürülmesi için herhangi bir müdahalede bulunmazken, yangınlar tamamen gönüllü ekiplerin tırmıklarla müdahalesi sonucu kontrol altına alındı.

Yasaklı bölge olmasına rağmen gönüllü ekipler hayatları pahasına bölgelere dağılarak, bir kez daha doğa ve coğrafyalarının yakılmasına izin vermeyeceklerini belirterek, "Devlet yaksa biz yeşerteceğiz" diyorlar.

Dersim'deki orman yangınlarını söndüren ekolojistler, ortalama bin 500 hektarlık alanın kül olduğunu söyleyerek, "Biz sadece ormanı söndürmeye gitmiyoruz doğamıza sahip çıkıyoruz. Ekosistemin yok edilmesine karşı çıkıyoruz" dediler. Gönüllü ekipler, yaklaşık 40 yıllık çatışmalı ortamlara girdiler.

Dört Dağ Ateş İçinde

Dersim'de bir haftadır orman yangınları sürüyor. Devlet tarafından yangınların sönmeye için faaliyet yürütülmesini gibi söndürmek için seferber olan halk da engelleniyor. Munzur Koruma Kurulu

(Dersim Demekler Federasyonu) 16 Ağustos akşamı Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması yaparak devletin yangın söndürme çabalarını engellenmesini ve bir çok yerde doğayı katleden uygulamaları protesto etti. "Dersim Onurdur Onuruna Sahip Çık", "Ormanlar Bizim Yakan El Devletin" sloganları atılan eylemde DEDEF Başkanı Ali Haydar Ben basın açıklamasını okudu.

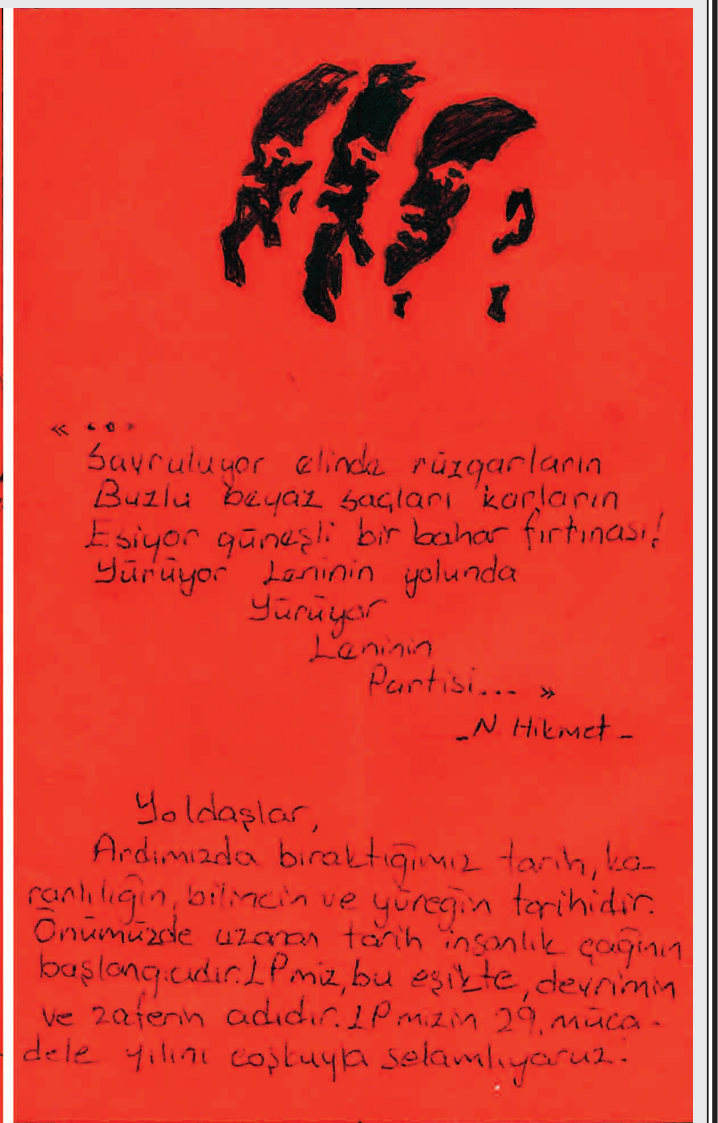
"İlimiz Dersim'de son bir haftadır, Ovacık, Çemişgezek ve Hozat arasında bulunan Bozan Yaylası, Zoğar, Derekoy, Kozulca, Koçkozulca, Zengi, Değirmendere, Düdüül deresi ve Geyiksuyu bölgelerinde askeri operasyonlardan sonra başlayan orman yangınları, rüzgârın da etkisiyle binlerce hektarlık alana yayılarak devam etmektedir. Dersim Halkının tüm çabaları ve isteklerine rağmen 'yasaklı bölge' denilerek kolluk kuvvetleri tarafından yangınların halk tarafından söndürülmesine izin vermedikleri gibi ilgili hiçbir devlet kurumu da yangınlara müdahale etmemiştir. Yaşam alanlarımız, içinde barındırdığı binlerce canlı ve cansız varlıklarla birlikte yok olmaktadır. Geniş coğrafyaya yayılan orman yangınlarının Munzur Milli Parkı sınırlarına doğru ilerlemesi de ayrı bir endişe konusudur" diyen Ben, Milli Parkların yalnızca o bölgede yaşayan bazı endemik bitki türleri ve sadece bu bölgede yaşayan hayvanlar olduğu için milli park olarak koruma altına alındıklarını vurguladı.

1937 yılından beri tutulan kayıtlara göre günümüze kadar Türkiye'de 70 bini aşan yangın yaşandığını, doğal nedenlerle çıkan orman yangınlarının, yanan ormanların sadece yüzde 3'ünü oluşturduğunu, Dersim'de bölge illelerinde "terörle mücadele" adı altında uzun yıllardır binlerce hektar orman yok olduğunu aktaran Ben, Akdeniz ve Ege kıyılarında yanan ormanların yerinde ortaya çıkan otellerin ise yangınların hangi ellerce gerçekleştiğini açıkça gösterirken devlet organlarının bu konuda sessizliğini koruyarak, yanan yakın alanları sermayeye peşkeş çekerek suç ortak olduklarını göstermekte olduklarını ifade etti.

Her çatışmanın ya da operasyonun ardından sürekli orman yangınları çıkarılarak sözde "Terörle Mücadele" ettiklerini belirten yetkililerin, Dersimde bulunan Anadolu'nun bu önemli orman kaynağının tükenmesine yol açacak her türlü davranışta bulunmakta, olduğunu söyleyen Ben, Dersimliler olarak orman yakmakla hiç bir sorunun çözülmeyeceğini bildiklerini, doğanın; savaşın aracı haline getirilmesinin de iç yakıcı bir durum olduğunu belirtti.

"Doğa ile savaşan insanla barışamaz, insan ile savaşan doğa ile barışamaz" diyen Ben, Tunceli Valisinin "Medyaya yansıyan görüntülerin Dersime ait olmadığını ve yananın orman değil altındaki çalı çırpı olduğunu" şeklindeki sözlerine atfen ise "Biz sizin yalan ve hilelerinizle baş edemedik bize dert oldu. Ama Dersim Halkı da doğasına, yaşam alanlarına sahip çıkarak size boyun eğmeyecektir; bu da size dert olsun" dedi.

Ali Haydar Ben sözlerini "Festivalimizin yasaklanması, doğayı koruma mücadelemiz de bizlerin daha çok mücadele etmemiz gerektiğini gösterirken, Dersim halkı ve Türkiye halkları yasakçı, rantçı anlayışa karşı mücadeleyi büyütecektir. Dersim'de orman kundaklamalarına, HES'lere, madenlere karşı devlet eliyle girilen sermaye yağmasına Dersim halkı izin vermeyecektir. Ormanlar bizim Yakan el devletin. Her şeye rağmen doğayı savunacağız" diyerek tamamladı.

Editör

İDLİB SAVAŞI YAKLAŞIRKEN

Baş tarafı 1. sayfada...

Türkiye'nin doğrudan; dinci faşist çeteler eliyle dolaylı olarak işgal ettiği topraklara sıra elbette gelecek. Ama İdlib savaşı, son düzlüğe çıkılan en zorlu savaş olacak. Ondan sonrası çorap söküğü gibi çözülecek.

Suriye, Rusya ve diğer müttefikleriyle birlikte, emperyalistlerin örgütleyip, silahlandırıp eğitip savaş sahasına sürdüğü dinci faşist çeteleri kesin bir yenilgiye uğrattı. İdlib, Afrin, Cerebus'un halen Türkiye ve dinci faşist çetelerin elinde olması kesin konuşmanın önünde engel değil. Nedeni belli, ABD, İngiltere ve Fransa başta olmak üzere, emperyalistlerin beslemesi İŞİD nerdeyse Suriye topraklarından sökülüp atıldı. Diğer faşist çeteler, Şam başta olmak üzere, Halep, Humus, Hama, Kuneytra ve Daraa gibi karşı devrimci ayaklanmanın başlatıldığı noktalar dahil, belli başlı yerlerden kazındılar.

Bu, sadece dinci faşist çetelerin değil, aynı zamanda Suudi Arabistan, Katar, BAE gibi Arap gericiğinin, emperyalistlerin ve tabii ki Türkiye'nin ağır ve kesin bir yenilgisi oldu. Emperyalistler Şam'da uğradıkları yenilgiyi hazmedemediklerini, geçtiğimiz aylarda Su-

riye'yi füze yağmuruna tutarak gösterdiler. Ama ne çare! Savaş, dünya karşı-devrim cephesi açısından kaybedilmiştir ve öfke patlamaları, girişilen çılgınlıklar insanlığa daha fazla acı çektirmekten başka, artık hiç bir işe yaramaz.

Türkiye'nin bu uzun savaşta nasıl bir yenilgiye uğradığını anlamak için, savaşın başlangıcındaki, "Şam'da Emevi Camii'nde Cuma namazı kılma" hayallerinden bugün "İdlib savaşında Rusya'ya yardıma hazırız" noktasına gelindiği göz önünde bulundurulsun yeter. Elbette, "İdlib'te Rusya'ya -siz bunu Suriye'ye anlayın- yardıma hazırız" açıklaması bir aldatmacadır ve sadece aptallar buna inanır. Yine de, Türk Dışişleri Bakanı'nın yaptığı bu açıklama, dinci faşist iktidarın düştüğü çaresizliği anlatması açısından, çarpıcıdır.

"Şam'da Cuma namazı kılma" bir sembol ifadedir. Türkiye, dinci faşist iktidarın öncülüğünde eski Osmanlı topraklarını ele geçirme, Ortadoğu'da eski şaşaalı günlerine dönme, Suriye'de kurulacak kukla bir dinci faşist iktidar aracılığıyla önce Suriye'ye, onunla birlikte Arap dünyasına egemen olma hayalleri kuruyordu. Okurun anlayacağı gibi, "Hayaller Paris" idi. Az

da değil, dört yıl sürdü bu hayaller. Ama 2015'ten başlayarak gerçekler yüzünü göstermeye başladı. Önce Halep'ten sürüldüler, sonra Hama, Humus, Deyr ez Zor, Şam derken Daraa ve en nihayetinde sıra İdlib'e geldi.

Türkiye, önce İdlib, arkasından Afrin'den Cerablus'a kadar uzanan, işgal ettiği bütün topraklardan çıkarılacak. Sorun sadece zaman ve biçim meselesi. Yani ne zaman ve nasıl çıkarılacak, Suriye denklemine Türkiye cephesi için bilinmeyen nokta olarak sadece bu kaldı. Türkiye de bunun farkında. Bu yüzden şimdi futbol kavramıyla söylersek, topu sürekli taca atarak zaman kazanmaya, işgal ettiği toprakları mümkün olduğunca elinde tutmaya çalışıyor.

Dinci faşist iktidarın Dışişleri Bakanı'nın, "Teröristlerle sivilleri ayıralım, teröristlerle savaşı öyle başlatalım" mealinde yaptığı açıklama Türkiye'nin çaresizliğini yeterince yansıtır. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, silah, para, lojistik gibi her türlü desteği verdikleri El Nusra dahil, dinci faşist çetelere "terörist" deme noktasına gelmiş bulunuyor. Oysa çok değil, bir-iki yıl önce Çavuşoğlu'nun "Reisi", "El Nusra'ya nasıl terörist dersiniz" diye kükrüyordu.

İdlib savaşı neredeyse mukadder olduğu için ABD, Fransa ve İngiltere şimdiden Suriye'yi bombalamakla tehdit etmeye başladılar. Terane aynı, "Kimyasal silah kullanımı." Ama bu yalana beş yaşındaki çocuklar dahi artık inanmıyorlar. Türkiye ise, "İdlib'e saldırı bir felaket olur" diyerek aba altından sopa gösteriyor. Bu tehditle, Suriye ve Rusya'ya İdlib'te yuvalanmış dinci faşist çeteler üzerine yürümekten caydırmaya çalışıyorlar. Zavallı, sonuçsuz kalmaya mahkum bir çırpımsı.

İdlib savaşının iki ipte oynamaya çalışan cambaz durumuna düşen Türkiye'yi zora sokacağı, çelişki ve açmazlarını derinleştireceği açık. Bir tarafta "dostum Putin" edebiyatı, diğer tarafta hamisi olduğu dinci çeteler. Aşağı tükürse, öz evlatları olarak besleyip büyüttüğü dinci faşist çeteler, yukarı tükürse "dostum Putin" halinde. İdlib savaşının başlaması ve dinci faşist çetelerle Türkiye'nin yenilgisiyle sonuçlanması ne kadar keskinse bu savaşın yol açacağı büyük sonuçlar ve etki alanının genişliği o kadar belirsiz.

Bir tek şeyden emin olabiliriz: İdlib savaşının sonuçları, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini daha da geliştirecektir.

Şengal'e TSK Bombardımanı

4 Sene önce bugünlerde, İŞİD'in katliamına uğrayan, "74. ferman"ı Şengalde yaşayan Ezidiler oturmuştu dünyanın gündemine.

Peşmergenin halkın elinden silahları toplayarak çekildiği, Güney Kürdistan yönetiminin kaderine terk ettiği Ezidi Kürtlerini bir avuç HPD gerillası korumuş, onbinlercesini Şengal Dağında hayatlarını kurtarmıştı.

Geçtiğimiz 4 yıl içinde kendi yönetimini kuran ve topraklarına sahip çıkan Şengal halkına TSK'ya ait savaş uçakları bombardıman düzenledi. Dün Şengal'in Şilo vadisi ve çevresi saat 17.00 civarında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) savaş uçaklarıyla bombalandı. Bom-

bardıman sırasında seyir halindeki bir aracın vurulduğu ve yaralıların olduğu öğrenilirken, bölgede insansız hava aracı olan keşif faaliyetleri de devam ediyor.

Akşam saatlerinde aralıklarla bombardıman devam ederken, Şengal Êzidi Koordinasyonu Üyesi Zeki Şengali (İsmail Özden), aracına yapılan suikast sonucu hayatını kaybetti.

Zeki Şengali'nin aracı, Şengal'in vurulmasından 1 saat önce, saat 16.00 civarında Türk savaş uçakları tarafından vuruldu...

TC, Kürt halkının, hangi coğrafyada olursa olsun, özgür ve barış içinde yaşamasına izin veremeyeceğini gösteriyor.

BARIŞ MUSTAFA KALAFAT (MEHMET ALİ KASIRGA) ÖLÜMSÜZDÜR

Barış Mustafa Kalafat (Mehmet Ali Kasirga) Ölümsüzdür!

Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG), Barış Mustafa Kalafat (Mehmet Ali Kasirga) adlı savaşçılarının Dersim'de ölümsüzleştiğini duyurdu.

Yapılan açıklamada, "Birleşik Özgürlük Güçleri ve HBDH savaşçısı, Mehmet Ali Kasirga yoldaşımız 11 Ağustos günü Pülümür'de faşist TC ordusu ile kahramanca çarpışan Atakan Mahir ve yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşmiştir" denildi.

BÖG Barış Mustafa Kalafat'ı ve mücadelesini anlattığı açıklamasını, "Ölümsüz yoldaşlarımız, halklarımıza, işçi sınıfı ve ezilenlere sözümler olsun ki AKP-MHP faşizmine karşı savaşımız kesintisiz bir biçimde sürecektir" diyerek bitirdi.

"Savruluyor elinde rüzgarların
Buzlu beyaz saçları karların
Esiyor güneşli bir bahar fırtınası!
Yürüyor Lenin'in yolunda
Yürüyor Lenin'in Partisi.."

Sevgili yoldaşlar,
Ardımızda bıraktığımız tarih kararlılığın, bilincin ve yüreğin tarihidir. Önümüzde uzanan tarih, insanlık çağının başlangıcıdır. Leninist Partimiz, bu eşikte devrimin ve zaferin adıdır. 29. mücadele yılını coşkuyla selamlıyoruz.

Leninist Kadınlar

HUYLU HUYUNDAN VAZGEÇMİYOR

ALİ VAROL GÜNAL

Bilinen hikayedir: Bir derenin kenarında karşıya geçmek için bekleyen bir akrep, dereye yüzen kurbağayı görünce sevinçten çılgına döner. Ondan kendisini sırtına alarak karşıya geçirmesini rica eder tatlı diller dökerek. Kurbağa önce işkillenir onun böyle dostane davranmasından ve akrep olduğunu, onu omzuna alırsa kendisini sokup zehirleyebileceğini hatırlatır. Akrep, yemin billah ederek "değiştim" der, "hem seni sokarsam, ben de batar ölürüm". Birinci değil ama ikinci gerekçe inandırıcı gelir kurbağaya; alır akrebi sırtına. Tam suyun ortasına geldiklerinde, akrep yapar akrepliğini ve sokar kurbağayı. Kurbağa suya batarken can havliyle "ne yaptın, sen de öleceksin" der. Akrep boğulmak üzere cevap verir: Eee, huylu huyundan vazgeçer mi?

Durup dururken bu fikrayı niye anlattığımızı merak ettiniz elbette. Evrensel gazetesinin web sitesinde Mustafa Yalçiner imzasıyla yayınlanan "Küba: Geriye Doğru Yeni Bir Evre Mi?" yazısı hasebiyle anlattık.

Tıpkı fikradaki akrep gibi EMEP'li M.Yalçiner de huyundan vazgeçmiyor. Hoş onun değiştiğine dair devrimci çevrelerde bir kanaat mevcut değildir; zaten onun da böyle bir iddiası yok. Evet, M.Yalçiner'in yazısına yer veren Evrensel, bildiğimiz Evrensel. M.Yalçiner de bildiğimiz M.Yalçiner! Diyeceksiniz ki, nasıl bilirdiniz? İşte böyle zehrini akıtmak için pusuda bekleyen bir akrep gibi! Sosyalist ülkelere karşı adeta, yıllarca içinde tuttuğu ne kadar zehir varsa, Küba'daki son anayasa değişikliği önerisiyle birlikte hepsini boşaltıyor.

Önce Nurhak dağlarında CHE özentili, üç-dört yıllık zindan hayatından sonra kendi örgütü hakkında "THKO'nun geçmişi düzen eklentisi solculuktur, liberalizmdir, reformculuktur, parlamentoculuktur, darbeciliktir, çeşitli siyasal yönelimlerle düzenin savunulmasıdır, yasalılıktır." diyecek kadar tövbekar hazret bakın ne diyor:

"(Küba Devrimin ilk yılları kastedilerek-bn) Ruslara şeker kamışı verilip petrol ve makine alınmıştır. Sovyetler elektrik üretmiş, rafineriler hastaneler kurmuş, toplu konutlar yapmıştır. Şeker kamışıyla ödeme yetmeyince, Küba, Angola ve Mozambik'te bir rivayete göre devrimin ilerletilmesi, gerçekteyse Rus yayılmasına yardım için çarpışmak üzere asker göndermiştir".

Böylece daha ilk satırlarda siz yazanın bu makaleyi ne için kaleme almış olduğunu anlıyorsunuz. Yazarın derdi Küba'da son anayasa değişikliği önerisiyle ortaya çıkabilecek sakıncalara dikkat çekmek ve uyarıda bulunmak değildir. Onun derdi, ta '70'li yılların ortalarından beri sürdürüldüğü sosyalist Sovyetler Birliği düşmanlığını Küba örneğinde bir kez daha sergilemektir.

Fakat bu kez şecaat arz ederken sirkatin söylüyor: "Sovyet modern revizyonizmiyle yakınlığı içine sindiremeyen Che, başkanlığı bırakarak (yalanın büyüklüğüne bakar mısınız-bn), devrimi yaymak üzere önce bir tur attığı Afrika'da lüks otel odalarından devrimin yönetilmesini de (bu artık yalanı da geçip hakaret boyutuna varıyor-bn) aklı kesmeyince, Bolivya'da gerillanın başlatılmasında karar kılmıştır."

İşte Mustafa Yalçiner budur: Che "Sovyet modern revizyonizmine" yakınlığı içine sindiremiyor. Sindiremeyince kendini Afrika'nın lüks otellerine vurup oradan devrimi yönetmeye çalışıyor. Bakıyor olmuyor, lüks otellerden Bolivya dağlarına geçiş yapıyor. "Endi" efendi böyle buyuruyor.

Bu sözler için söyleyecek söz bulamıyoruz. Alçaklık desek, o bile buradaki çukurluğu karşılamaz! Demek lüks otel odalarından devrimi yönetmek ha! Bu ancak senin gibi nadimlerin, Denizlerin anılarına sırt dönenlerin yapabileceği türden bir davranıştır. Bu yüzdendir ki aklına hemen lüks otel odaları geliyor Afrika denince. M. Yalçiner sen ömründe "Afrika Rüyası" nı eline aldın mı hiç? Che'nin Afrika deneyimini anlattığı günlüğünden oluşan bu kitabı, bu BELGESEL çalışmanın kapağını hiç kaldırdın mı? İş-kembeden sallıyor, açıkça yalan söylüyorsun! Sosyalizm düşmanlığın, aşağılık burjuva kuyrukçuluğun işte buraya varıyor, lüks otel odalarına! Sen ve senin gibi ruhunu tümünden pazara sürmüş burjuva yardakçılarının mekanıdır o lüks otel odaları! Ruhunun tüm karanlık noktalarına kadar sinmiş anti-Sovyetizm, bu karşı-devrimcilik her dönem ve her adımı seni o lüks otel odalarına, sermayenin kollarına attı, atıyor.

Anlaşılabileceği gibi esas mesele, Che'nin gerilla mücadelesi vermek için Bolivya'ya gitmiş/gönderilmiş olmasıdır. Emperyalist-kapitalist propaganda merkezlerinin bütün çabalarına rağmen Fidel'le Che arasında bir anlaşmazlık olmadığı, tam tersine Afrika ve Bolivya'ya gidişinin bizzat Küba devleti tarafından organize edildiği biliniyor. Bütün bu süreç, bizzat Fidel'in bilgisi dahilinde olmuştur. O, Che'yi Küba'da kalmaya, Küba'da devrimin ve sosyalizmin oturtulması ereğiyle kendisine yardımcı olması için ikna etmeye çalışıyor; ama Rosinant'ına binip başka kıtalara devrim yapmak için koşmaya sabırsızlanan bu ele avuca sığmaz devrimciyi daha fazla yanından tutamayacağı anlayınca, gönülsüz de olsa ona en başında verdiği sözü tutuyor ve gitmesine izin veriyor. Gerekli belgeler ve ilişkiler hazırlanıyor ve Che yola çıkıyor. Afrika'ya "lüks otel odalarından devrimi yönetmek" için değil, gerilla birlikleri oluşturmak amacıyla gidiyor Che özentili "Endi" efendi! Siz niye kendinizle Che'yi karıştırıyorsunuz?! Küba devriminin önderlerine hakaret etme hadsizliğini siz nereden alıyorsunuz? Ama durun, az daha unutuyorduk sizin huyunuz bu değil mi?!

"Endi" nam, Mustafa efendi, Küba'daki son gelişmelerden adeta sarhoş olmuş halde, "biz demiştik; Küba sosyalist filan değildi, Sovyetler Birliği ile bu kadar yakın ilişkiler geliştiren bir ülkede sosyalizmin kurulması mümkün değildi" dercesine, bulduğu bütün kinayı üstüne başına sürüyor. "(Küba'da) sosyalizmin kurulması adına bakallaların bile devletleştirilmesine girişilmiş" olmasından duyduğu hicabı dile getiriyor; "her şeyin devletin olduğu bir süreç yaşandığı"ndan şikayetleniyor. Bunu "aşırılık" olarak görüyor ve özellikle de Sovyetlerin yıkılmasından sonra sürdürülemez olanın bu "aşırılık" olduğunu, öyle ki, bu "aşırılığın" anti-emperyalizmi de aşındırmaya başladığını iddia ediyor. İnsan bunları okuyunca bay Mustafa'nın sadece Sovyetler ve Küba düşmanı değil, aynı zamanda proletarya diktatörlüğü, yani devlet olarak örgütlenmiş proletarya düşmanı olduğunu da daha iyi görüyor.

"Kimse aç açıkta değil" diyerek bir tirafrafta bulunmak zorunda kalıyor; ama hemen arkasından "ama yoksulluk giderilemiyor" diyor. Bay Mustafa ABD ablukasına dair ya hiçbir şey bilmiyor ya da biliyor ama geçiştirerek Küba sosyalizmini başarısız gösterme gayretine bir yenisini ekliyor. Ama birilerinin ona yoksulluk ile yoksulluğun aynı şeyler olmadığını öğretmesi gerekiyor. Öğrendüğünde Küba halkının yoksul değil, ablukadan kaynaklı bir çok şeyden yoksun olduğunu anlayacaktır.

Bay Mustafa, son dönemde Küba'nın ayakta durmasında en büyük paya sahip olan Çin'e de satışmadan demiyor. Çinlilerin Küba'ya "zihinsel ve pratik olarak bireyselliğin taşıyıcılığını" yaptıklarını söylüyor. Bunu nasıl yaptıklarını açıklayamasa da, o elindeki kinayı her tarafa sıvamaya devam ediyor.

Eğer mideniz sağlam da yazıyı sonuna kadar okursanız, hazretin Washington Post'un Küba'da yaşanan son gelişmelerden memnuniyet duyduğunu yazdığını göreceksiniz. Emin olun bay Mustafa, tekeli medya devleri, sizin ve şürekânızın Küba'da sosyalist sistemin bir geleceği olmayacağına dair beslediğiniz iflah olmaz düşüncelerden daha fazla memnuniyet duyuyor. Sizin gibilerin yaydığı karamsar düşünceler ve onlardan yükselen kesif koku, onları daha fazla memnun ediyor. 70'li yıllarda yaptığınız Sovyet/sosyalizm düşmanlığının onları memnun etmiş olması gibi..

Ama diyeceksiniz ki, "huylu huyundan vazgeçer mi"? Geçmez; ama siz de şunu bilin: Küba, sosyalizmden kolay kolay vazgeçmeyecek ve siz ve sizin gibileri hayal kırıklığına uğratmaya devam edecek. Şimdi içten içe duyduğunuz o geçici sevinç, elbet bir gün hem sizin için hem de yaranmaya çalıştığınız burjuvazi için yine hüzne dönüşecek; çünkü Küba'da devrimi sürdürmek ve sosyalizmi güçlendirmek için savaşmaya and içmiş milyonlarca "yeni insan" var; çünkü Küba'da "somos sosyalistas/ palante palante" diyen gerçek komünistler, Che'nin yoldaşları var.

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak

Baş tarafı 1. sayfada
700. hafta için erken saatlerde elerinde karanfiller, kayıp fotoğrafları ve "Cumartesi Anneleri" yazılı tişörtler giyerek Galatasaray Meydanına gelen İHD'liler ve kayıp yakınları, meydanı saran ve kendilerini alana almayan polislerle karşılaştılar.

Cumartesi Anneleri/İnsanları uzun süre polisle tartıştı ve polis, darp ederek insanları gözaltına almaya başladı. Meydanı ablukaya alan polis ekipleri, Yapı Kredi Kültür Merkezi yönüne de barikat oluşturarak gazetecilerin görüntü almasını engelledi

Polisler eylemin İçişleri Bakanlığı tarafından yasaklandığını söyleyerek kimsenin alana girmesine izin vermedi. "Burası İstiklal Caddesi toplanma alanı değil" diyen polis, "Kapalı alana gidin ne yaparsanız yapın" dedi.

Kayıp yakınlarından Fehmi Tosun'un kızı Besna Tosun, "23 yıldır bu meydana geliyoruz. Babamı arıyorum. Bu meydan bizimdir, nereye gideceğiz" dedi.

Eylemi gerçekleştirmekte ısrar eden diğer kayıp yakınları ise "Bu meydan sizin ananız, bu meydana iyi bakın", "Bizi siz öldürdünüz. Şimdi bizi buradan kovuyorsunuz yarın bize bunu yapan devlet size de aynısını yapacak" sözleriyle tepki gösterdi. Polisler insanları alandan uzaklaştırmaya çalıştıysa da, eylem için gelenler Galatasaray Meydanı yakınlarından ayrılmamakta kararlıydı.

Aralarında milletvekillerinin de olduğu bir grup, Meydan'da oturma eylemine başlasa da, polisin vahşice saldırıları, insanları kitleden koparıp gözaltına almaya çalışmaları, tüm dünyaya yankı uyandıran kareler oluşturdu.

Kitle alanın çevresinde toplanmaya başlayınca polis saldırarak tar-

aklayarak, yerlerde sürükleyerek gözaltına almaya başladı. Bunun üzerine eylem için gelenler "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Polis Galatasaray'dan Defol", "Direne Direne Kazanacağız", "Bu Daha Başlangıç Mücadele Devam" sloganları atmaya başladı. Kitlenin alanın çevresinden ayrılmaması üzerine polis yoğun şekilde gaz bombası ve plastik mermi kullanarak saldırdı. Gruplar halinde meydana gitmeye çalışan çok sayıda kişi de yine ters kelepçe yapılarak, darp edilerek gözaltına alındı.

Kayıp yakınları ve eylem için gelenler, gaz bombaları ve plastik mermilerle İstiklal Caddesi'nde alandan

uzaklaştırılmaya çalışıldı. Polis ısrarla İstiklal Caddesi'ne çıkmak üzere insanların yöneldiği ara sokaklar ve pasajlara da yoğun olarak gaz bombası ve plastik mermilerle saldırdı.

Galatasaray Meydanı'na tekrar çıkabilmek için Hazzopulo Pasajı'na giren insanlar takip ederek arkalarından plastik mermi atan bir grup polis, kafelerde oturanlar tarafından "Katil Polis Hesap Verecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Polis Galatasaray'dan Defol" sloganlarıyla karşılandı.

Her saldırıya rağmen insanlar Galatasaray Meydanı'na dönebilmek için alanın çevresinden ayrılmadı, İnsanlar saatlerce İstiklal Caddesi'nde Galatasaray Meydanı'na doğru sloganlar atarak gruplar halinde toplanmaya devam etti. İstiklal Caddesi, birkaç sen önceki çehresine kavuşmuş görünüyordu.

Gözaltına alınan 50'nin üzerinde insan, Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek ifadeleri alınmaya başlandı. Gözaltılar, akşam saatlerinde serbest bırakılırken, basın ve aileler onları Galatasaray'da Hazzopulo Pasajında karşıladılar.

Cumartesi Anneleri, 701. haftada yine Galatasaray'da olacaklarını duyurarak, dayanışma çağrısı yaptılar.

700. Haftada Cumartesi Annelerine Destek

Ankara:

İstanbul'da Cumartesi Anneleri'nin 700. Hafta eyleminin yasaklanması, polisin saldırısı ve gözaltılar, İHD Ankara Şubesi önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

İHD Ankara Şubesi önünde toplanan insan hakları savunucuları "700 Haftadır Adalet Arıyorum" pankartı açtı. HDP milletvekili Kemal Bülbül basın açıklamasını yaparak, yakınına kaybeden insanların haklı olarak hukuku da aşan bir meşruiyet içinde bir meydana oturup bunun hesabını sorduklarına dikkat çekerek "Bu suçlu işleyen de bu talebi suç olarak görüp saldırıp insanları gözaltına alıyor. Bu gösteriyor ki gözaltında kaybetme politikası devam ediyor. İnsanlığa karşı suç kavramı ilk defa 2 dünya savaşı sırasında Yahudi soykırımına karşı kullanılmıştır. İnsanlığa karşı suç kavramı yetersiz kalıyor hukuki yanımda üretmek gerekiyor."

80 yaşındaki anne, 30 yıldır kayıp çocuğunu arıyor. Buna rağmen anne suçlu görülerek yerlerde sürüklenerek gözaltına alınıyor" dedi.

Uygulanan bu şiddet ise devletin hukukla açıklamaya çalıştığını, fakat bunun hukukla açıklanacak bir durum olmadığını ifade eden Bülbül "Bu hukukla açıklanacak bir durum değil bu insanlığa karşı suçlu da aşan bir şey. Faşizm tabiri dahi bunun için yetersiz" dedi.

İzmir:

Gözaltında kayıpların 700. haftası nedeniyle, İzmir'de de Eski Sümerbank önünde toplandı.

İHD'nin yaptığı basın açıklamasının ardından oturma eylemi başladı. Oturma eylemi sırasında kayıp annelerinin konuşmaları dinlendi.

Eylem bitiminde Pier'e yürünerek denize karanfil atıldı. Eylem sırasında İstanbul'da Galatasaray Meydanı önünde yapılan eyleme polisin saldırısı da protesto edildi.

İsviçre:

İsviçre'nin Basel şehrinde 25 Ağustos günü, Cumartesi Annelerinin 700. haftası eyleminden dolayı tren garında devrimci, demokrat kurumların katılımıyla bir eylem organize edildi.

Almanca "Kayıplar Bulunsun, Hesap Sorulsun" pankartının açıldığı eylemde faili (belli) meçhul kayıpların fotoğrafları taşındı. Yarım saatlik sessiz eylemin ardından, İstanbul'da devletin Cumartesi Annelerine ve destek veren devrimci demokratlara saldırmasını protesto eden kısa bir

açıklama yapılması sonrası eylem sonlandırıldı.

Basel dışında yine İsviçre'nin Cenevre ve Zürih şehrinde de dayanışma eylemleri yapıldı.

Basel'den Leninistler

Önce Aileler Birleşiyor

Kore Yarımada-sı'nda birleşme adımları atılmaya devam ediyor. Güney Kore ve KDHC arasında Haziran ayında yapılan Panmunjom Deklerasyonu ile alınan kararlar uygulanmaya devam ediyor.

Görüşmede alınan kararlardan biri, 1950-1953'te yaşanan Kore savaşı ile sınırın iki yakasında birbirinden ayrı kalmış akrabaların bir araya getirilmesi idi.

20 Ağustos günü ilk 89 kişilik bir Güney Kore grubu Kuzey'e Kumgang Dağı'na geldi. 70 seneye yakın zamandır görüşmeyen akrabalar arasında anne-baba-çocuk ve kardeşler var çoğunlukla. Yapılan kura ile Kuzey'den ve Güney'den 100'er kişi seçilmiş olsa da, ileri yaşlardan dolayı, seçilenlerden ölenlerin olması nedeniyle bu sayı düşmüş. KDHC'ye gelenlerin en yaşlısı ise 101 yaşında...

KDHC ve Güney Kore, Asya Oyunları açılış töreninde yine "Birleşik Kore bayrağı" altında yürüdüler.

Koreli sporcular madalya aldıklarında da milli marşları yerine geleneksel Kore türkü olan "Arirang"ı söylediler.

Bariş umudu büyüyor.

Basel'de Irkçılığa Karşı Eylem

İsviçre'nin Basel kentinde her yıl binlerce insanın katıldığı 3 gün süren festivalin, 2019 yılı hazırlıkları kapsamında Festival Komitesi'nin hazırladığı afişlerde yer alan, Afrika temalı afişlerde siyahilere karşı aşağılama ve ırkçılığın ön planda olmasından dolayı protesto edildi.

Basel'de ırkçılığa karşı olan yerel gruplar ve devrimci, demokrat kurumlar, internet üzerinden bir açıklama yayımlayarak, Festival Komitesi ile yapılan görüşmelerden çıkan olumsuz sonuçtan dolayı 17 Ağustos'ta yapılan hazırlık yürüyüşünün protesto edilmesi ve ırkçılığa karşı devrimci bir tutum alınması için bir çağrı yayımladılar.

Ya y ı m l a n eylem çağrısında, Festival Komitesi ile yapılan görüşmede hazırlanan görsellerde siyahilerin yamyam olarak lanse edilmesi ve ırkçılığı

çağrıştırarak açıklamaların, kostümlerin festival programından çıkarılması; bunun yerine ırkçılığı teşhir eden ve birlikte yaşamayı savunan temalara yer verilmesi gerektiği belirtildi. Festival Komitesi'nin ise, 100 yıldır yapılan festivalde bu kostümlerin doğal olduğu ve ırkçılığı çağrıştırmadığı gerekçe gösterilerek taleplerin kabul edilmediği belirtildi.

Festival Komitesi'nin organize ettiği hazırlık yürüyüşü sırasında, uyarı eylemi yapmak isteyen onlarca İsviçreli devrimci ve demokratlar, yürüyüşten 2 saat önce, yürüyüş güzergahı olan Wettsteinbrücke yakınlarında toplanmaya başladı. Saat 21.00 civarında, köprü üzerine gelen festival gruplarının önüne ırkçılığa karşı İngilizce ve Almanca pankartları, faşizme ve ırkçılığa karşı attıkları sloganlarla çıkan, kitle 20 dakika boyunca festival gruplarının yürümesini engelledi.

Eylemciler bu uyarı eylemini, buluşma noktasına sloganlarla yürüyerek sonlandırdı.

Basel'den Leninistler

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür

18 Ağustos günü, İsviçre'nin Basel şehrinde, 5-6 Ağustos tarihinde Dersim Ovacık Mercanlarda ölümsüzleşen 6 TİKKO savaşçısı için İsviçre Partizan bir anma gerçekleştirildi.

Devrim mücadelesinde ölümsüzleşmiş devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşu ile başlayan anma, TKP/ML Merkez Komitesi adına yapılan açıklamadan sonra, TKEP/Leninist, MLKP, DKP, PKK gibi devrimci partilerin ölümsüzleşen savaşçıların da yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı.

Ardından MKP İnfomasyon Bürosu'nun yazılı açıklaması ve TKEP/Leninist adına yapılan konuşmadan sonra anma programı sonlandırıldı.

Anma programında TİKKO savaşçıları ile birlikte, yine Dersim kursalarında ölümsüzleşmiş PKK gerillaları da anıldı.

Basel'den Leninistler

Tele Takılan Gazeteye Ceza

Diyarbakır 1 Nolu T Tipi Cezaevi'nde 30 Temmuz günü A-5 koğuşunda bulunan tutuklular, ellerinde bulunan gazeteyi rulo yaparak yan koğuştaki (A-4 koğuşu) arkadaşlarına okumaları için attı, ancak gazete koğuşlar arasında bulunan tellere takıldı.

Tutsaklar gazeteyi düşürmek için havalandırma bahçesinden pet şişe vb atsalar da, bu, çatıdaki "uyarı sensörlerini" çalıştırdı. Bunun üzerine cezaevi idaresi A-4 ve A-5 koğuşlarına baskın düzenleyerek arama yaptı. Koğuş detaylı bir şekilde arandı, tellerdeki gazete el konuldu.

O gün tutulan tutanağa istinaden Cezaevi Disiplin Kurulu Başkanlığı, 16 kişi hakkında disiplin soruşturması başlattı.

Veysel Güntin ve Aydın Atıç sözlü savunma yapmak istediler. Ancak savunmayı Kürtçe yapacaklarını söyleyince askeri nizamda durarak ifade vermeleri istendi. Bunu kabul etmeyen iki tutsağın ifadesi alınmadan koğuşlarına geri götürüldü. Tutanağa da "ifadelerini anlaşılmayan bir dille verecekleri" şeklinde karar tutanağına geçirildi...

Disiplin Kurulu Başkanlığı, ifadesi alınmayan 16 tutsak hakkında "olumsuz davranışa yönelik gruplaşmaya neden olmak veya bu nedene bağlı olarak bir gruba katılmak" fiiline göre "Bazı etkinliklere katılmaktan 1 ay süresince alıkoyma" cezası verildi.

"Güney Kore Kadınlar İçin Bir Ülke Değil"

Güney Kore'den 20,000 civarında Güney Koreli kadın, cinsel istismar suçlamalarıyla yargılanan güçlü bir politikacının mahkemesinde beraat etmesini protesto etti

Eski Güney Chungcheong Eyaleti valisi ve başkanlık adaylarından Bir Hee-jung, 21 Ağustos Salı günü görülen duruşmada "görevi kötüye kullanarak cinsel saldırı"dan suçsuz bulundu. Bu dava, Güney Kore'deki #MeToo kampanyasının sembolü olarak görülmüştü. Sokaklara çıkan kadınların sloganı, "(Güney Kore) Kadınlar İçin Bir Ülke Değil" ve "Bir Hee-Jung Suçludur. Mahkeme De Öyle" oldu.

Kim Ji-Eun adlı bir kadın, bu sene Mart ayında yaptığı bir televizyon röportajı ile 2017'den bu yana Bir Hee-Jung'un kendisine 4 defa tecavüzde bulunduğunu söyleyerek şikayetçi olmuştu. Savcılar ise Bir Hee-Jung için "cinsel taciz ve mesleki makamın kötüye kullanılması yoluyla bir takım uygunsuz davranışlar" suçlaması ile 4 yıl hapis cezası istemişlerdi. Mahkeme kanıt yetersizliği ve Kim Ji-Eun'un ifadelerindeki tutarsızlıklar nedeniyle Bir Hee-Jung'u beraat ettirdi.

Kadın hakları savunucuları, mahkemenin Kim'in "mağdur gibi davranmadığını" düşündüğünü söylüyor. Kim, saldırının ardından işini bırakmadığı, şikayetçi olmadığı ve görevine devam ettiği için mağdur gibi görünmüyor. Mahkemeye göre, bir "mağdur" bu şekilde davranmalı. Kadın örgütleri, Kore yargısının bu bakışının da kadına yönelik bir şiddet olduğunu savunuyor.

Bir kadın akademisyen olan Kwon Kim Hyun-young, Kim'in profesyonel bir çalışan olduğunu, hayatta kalmak ve kariyerini kaybetmemek için yaşadığı saldırıya rağmen ertesi sabah işine gelmek zorunda olduğunu, onun durumunda sayısız kadın olduğunu anlatıyor ve "mahkemenin mantığının mantıklı olmadığını" söylüyor.

Güney Kore'de kadınlar, geçtiğimiz ay da genel tuvaletlere konulan gözetleme kameralarına karşı sokaklarda eylem yapıp, kampanya yürütüyorlardı.

Arjantinli Kadınlardan Katolik Kilisesi'ne Savaş

Arjantin'de kadınlar, kürtajın yasallaştırılmasının önünü açacak yasa tasarısının Senato'da engellenmesinin ardından, ülkede protesto eylemleri ve kampanyalar yürütmeye devam ediyor. Binlerce kadın, Senato'nun 9 Ağustos'taki kararına destek veren Katolik Kilisesi'nden çıkmaya başladı.

"Apostasia Colectiva" kadın inisiyatifinin çağrısıyla başlayan kampanya ile kadınlar "Katolik Kilisesinin ülkedeki herkesi temsil etmediğini" söyleyerek kiliseden ayrılıyor.

Resmi dini olmayan Arjantin'de halkın %77'si Katolik, %7'si Protestan ve %13'ü ateist ve Katolik Kilisesi hukuki bir statüye sahip. Kiliseden ayrılmak isteyen vaftiz edilmiş kişilerin, vaftiz tarihi ve yeriyile birlikte kiliseden ayrılma gerekçelerini yazılı olarak sunmaları gerekiyor.

KANALİSTANBUL: BİR İÇ SAVAŞ PROJESİ

UMUT ÇAKIR

İstanbul'un orta yerine hançer bile değil, gövdesini boydan boya yaran bir kılıç saplanıyor. Meclisten alelacele geçirilen bir yasayla Kanalİstanbul, yap-ışlet-devret modeline kavuştu, artık Hazine garantili. Maliyetinin ne olacağına dair bugüne kadar tek bir söz edilmedi, demek ki, şu ana dek görülmemiş ölçülerde bir emlak spekülasyonuna kaynaklık edecek. Proje, büyüklüğü oranında, sınıflar mücadelesinin bir odağı haline gelecek.

Kanalİstanbul ihalesi, henüz yapılmadı, ancak ihaleyi kimin alacağı şimdiden belli. 3. Havalimanı'nı kimler yapıyorsa ihale de bu şirketlere servis edilecek. Zaten projeyi 3. Havalimanı inşaatının bitimine denk getirilen nedeni bu. O inşaat bittiğinde onbinlerce hafriyat kamyonu ağır iş makineleri, vinçler kredilerle satın alınıp bir araya getirilen, organize edilen ve yetkinleştirilen tüm o ekipmanlar, kendi maliyetlerini, süreklileşen dev projeler zinciriyle karşılayabilirler. Meselenin bir de kredi boyutu var ki, bu zincirin kopmasını zorunlu kıyor. 3. Havalimanı başlarken alınan borç kredilerinin ilk dilimlerinin geri ödenmesi, daha piste uçak tekeri değmeden başladı. Böyle bir kredi döngüsü yine ancak, başka bir kredi dilimiyle ödenebilir. Kanalİstanbul, bu kredi döngüsüne hapsolan bu zincir kırıldığında borç yığını altında ezilip gitmesi kaçınılmaz inşaat sektörünü kurtarma girişimidir.

Bununla beraber, sözünü etmeden geçmeyelim, Kanalİstanbul'un yalnızca bir projeden öteye geçememe durumu var. Çünkü, kamuoyuna açıklamaktan bile korkulan ölçüde bir maliyete sahip bu proje için dünyadan borç toplamak eskisi kadar kolay değil. Bu kez Hazine'nin ipotek edilmesi de işe yarayacak. Bunun yerine Varlık Fonu devreye sokulacaktır. Yani, Kanalİstanbul uğruna artık, ipotek konulmuş THY uçakları ile uçacak her an el konulabilecek trenlere binecek, bu kaderden PTT ve diğer işletmeler de kaçamayacak. Burjuvazinin "soyut kolektif" bedeni olan devletin bağırsaklarına yediği her şeyi emen bir koca solucan yerleşiyor.

Aynı konuda dikkat çeken bir gelişme daha var. Çok değil, yakın zamanda Sabancılar, ellerindeki üç çimento fabrikasını satışa çıkardılar. Tekelci sermayenin, burnu en iyi koku alan bu baronları çimento üretiminden çekiliyorsa, ciddi bir nedenleri olmalı: İnşaat sektörünün, sonu gelmez kredi borçları zincirini artık daha fazla taşıyamayacağını biliyorlar ve Kanalİstanbul'un geleceğini hiç de parlak görmüyorlar.

Projenin ekonomik boyutundan daha çok, siyasi boyutu önem taşıyor. Bu siyasi boyuta iki açıdan bakmak gerekiyor. Birincisi; dinci faşist iktidarın temel taşıyıcı kolunu olan inşaat AVM blokuna dairdir. İkincisi; süre giden uzun iç savaşı ilgilendiriyor. Dinci faşizmin hangi yollardan inşaat-AVM bloğundan beslendiği, konuya dair pek çok makalede ele alındı, burada aynı şeyleri tekrar etmeye gerek yok. Sadece şunu belirtmekle yetinelim: Kanalİstanbul, dinci faşizmin iktidarını koruma refleksinin bir ürünüdür. "Harç bitti, yapı paydos" dendiğinde dinci faşizmin dayandığı servet tekeli yıkılır. Soyut kolektif kapitalist beden, kendi bağırsaklarına o koca solucanı boşu boşuna yerleştirmiyor, yoksa kan akışı duracak, kalp tekeleyecek.

Burjuvazinin kent imarını, iç savaş temelinde ele alması marksizmin klasik eserlerini okuyanlar için şaşırtıcı değil. 1848 barikatlarından sonra Paris baştan başa geniş bulvarlar ile bezenmişti, proletarya bir daha barikat kuramasın diye. Kanalİstanbul da benzer bir yaklaşımın ürünüdür. Böylece, proletaryanın başkenti üçe bölünmüş olacak. Beylikdüzü Bakırköy'den Esenyurt Gazi'den koparılacak. Eşsiz manzaralı Boğaz'ın Gezi ayaklanmasında yarattığı doğal engelleri hatırlayalım. Ayaklanmanın en kritik anlarında, Anadolu yakasında toplanan dev kalabalıkların en kritik merkeze gerekli desteği sunma imkanı verilmemişti. Böylece ayaklanma kuralı olan "belirleyici yer ve zamanda, belirleyici güç toplama" imkanı, büyük zorluklarla karşılanmıştı. Burjuvazi her adımı süre giden uzun iç savaştan çıkardığı hayati derslere göre atıyor.

Projenin yaratacağı çevresel tahribat, en kötümserlerin fan-tezi dünyasını bile aşar, meselenin bu yönünü pek çok insan zaten şimdiden biliyor. Bu bilincin yükselttiği öfke, mutlak surette hesaba katılmalı. Öte yandan projeye karşı yürütülecek bir kitlesel hareketin hedef noktası, çevresel etki boyutu olmamalı. Çünkü sınıflar mücadelesinde karşılıklı dengelerin ulaştığı düzey genelden soyutlanmış tek tek sorunların çözümü noktasını çoktan aşmıştır. En başta devrimci milyonlar ve bu çerçeveyi aşan çok daha geniş bir emekçi yığını dinci faşist iktidardan kurtulmanın yol ve yöntemini aramakta, her meseleyi bu göreve bağlamak gibi apaçık bir eğilim içindedir. Bu apaçık eğilim, mevcut hükümetten kurtulmak biçiminde de olsa, iktidarın zorla fethi ana sorununu milyonların gündemine sokuyor. Bu nedenle, iktidarın zorla fethi ana meselesinden koparılmış bir çevresel hedefli hareket, hedeflenen kitleyi harekete geçirmeye yetmez.

Devrimin ileri bilinçli yığınları, tıpkı Gezi'de olduğu üzere bu devasa yıkım projesini genel bir ayaklanmanın uygun bahanesi olarak görüp kabul etmeye hazır. İleri bilinçli yığınlar, bu projenin iç savaşa ilişkisini açıklamak ve açılan bu kanalın ne yazık ki, Neva nehri gibi soğuktan donduğunda üzerinden yürüyerek geçilebilen bir yapı olmadığını hatırlatmakta yarar var. Gezi'nin en önemli dersi olan "kritik anda, sonucu belirleyecek yer, sonucu belirleyecek güçleri yığmak" prensibi, devrimci yığınların kafasında tam anlamıyla yer etmelidir. Bunun dışında kalan, henüz mevcut hükümetten ölesiye nefret etmek dışında net, tutarlı bir politik görüşe sahip olmayanlara ise söylenecek şey bellidir: Nefret ettiğiniz dinci faşizmin kalbini durdurmak istiyorsanız bağırsaklarını tekmeleyin.

ABD menşeli elektronik ürünleri boykotuna katılan ve evdeki tüm elektronik eşyaları atan Mutlu D. (30), saat 23.00 itibarıyla elindeki gaz lambasıyla tuvaletin yolunu bulmayı başardı... Zaytung

Can Yücel'i anmak için sosyal medyada yayınlanan şiirlerin sayısı, Yücel'in yazdığı şiirlerinin üç katına ulaştı... Zaytung

Merhaba Öğrenci Dostum!..

Hem sınıfsal anlamda hem de cinsiyet anlamında fırsat eşitsizliğiyle başladığın eğitim sisteminin yeni bir dönemine daha hoş geldin. Şimdiye kadar ilgi ve yeteneklerini keşfedemediğin derslerden, saatler içinde değişen bir sınav sisteminden geçtiğin için yeni dönemden çok umutlu olmayabilirsin. Haklısın!

Umutsuzsun;

Çünkü, sana sunulan derslerle kendini zihinsel, bedensel, ruhsal açılarından, hatta hiçbir açıdan geliştiremiyorsun.

Çünkü, bilimsel konulardan ayrıştırılıp, zorunlu din dersleriyle donatılan bir eğitim sistemiyle karşı karşıyasın

Çünkü, staj adı altında emek gücün sömürülüyor ve emeğinin karşılığını alamıyorsun.

Çünkü, internet sansürleriyle Vikipe'di gibi bilimsel bilgiye ulaşacağın mecralar erişime engelleniyor.

Çünkü, eğer kadınsan hayatın her alanında olduğu gibi eğitimde de cinsiyet ayrımcılığına

maruz kalıyor, ikinci plana atılıyorsun; eğitim olanaklarından yeterince yararlanamadığın gibi her an bedensel veya ruhsal tacizlere, tecavüzlere maruz kalabilecek olmanın baskısını hissediyorsun

Çünkü, tek gecede değişebilen, belirsiz üniversiteye geçiş sınavı sana yalnızca başarısızlık korkusu, geleceksizlik kaygısı sunuyor. Üniversitelere iyi bir eğitim almanın hayali ile gitmişken, bilimsel eğitime dair kırıntıların dahi olmadığını görüyorsun. Mezun olduğunda işsiz kalma riskin çok yüksek bir oran.

Bugün üniversite okuyan binlerce insan (947 bin) işsiz! Bunlarla birlikte OHAL ve KHK'lar ile birçok meslek kollarından ilerici, aydın, demokrat, devrimci insanlar mesleklerinden ihraç edildi. Örneğin, yapılan haksızlıklara karşı sesini yükselten, barış bildirgesine imzacı oldukları için işlerinden atılan yüzlerce ilerici, devrimci hocalarımız bir çırpıda üniversitelerden atıldı. İçinde olduğumuz siyasal ve ekonomik krizin yansımalarını, dinci faşizmin

baskılarını okulda da, sokakta her yerde hissediyorsun.

Şimdi bütün bu umutsuzlukların altında kapitalist sisteme ve onun şekillendirdiği eğitim sistemine dair umutsuzluklar olduğunu fark etme zamanıdır! Şimdi bizi başarısızlığa mahkum edip geleceksizliğe, işsizliğe, intihara sürükleyen sisteme dair umutlarımızı karartıp, bize kendi geleceğimize yön

verebilme olanağı sunacak, kendimizi keşfedebilmenin yolunu açacak yeni bir sisteme dair umudu büyütme zamanıdır! Bunun yolu da yaşanıla-

bilir yeni bir dünyayı kendi ellerimizle kurma mücadelesinde geçer!

Ele verelim, birlikte üretelim, mücadeleyle birlikte örelim, örgütleyelim! Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşesine

Bu davet bizim! DÖB'e Katıl, Mücadeleyi

Yükselt! Şimdi Devrim Zamanı!

GENÇLİK EĞİTİM SİSTEMİNDEN NE BEKLİYOR

Üniversiteli Bir Öğrenci

Üniversite de okuyan genç bir arkadaşımızla röportaj yaptık ve bizi yeni dönem içinde nelerin beklediğini sorduk. Cevapları sizlerle paylaşıyoruz.

Merhabalar. Üniversitenin yeni dönemine, eğitim sistemine dair neler beklediğiniz hakkında bizle düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

Merhabalar. Öncelikle üniversitede en çok takıldığım nokta, hep yemekhaneye fiyatları olmuştur. Çünkü yemek temel bir ihtiyaç olduğu için herkesin ihtiyacı olmuştur, bu yüzden ücretli yemek yemenin kaldırılmasını ve yemek ihtiyacımızın düzenli sağlanmasını isterdim. Onun dışında burs ve yurt konusunda birçok arkadaşım sıkıntı çekiyor. İhtiyacı olanlara çoğu zaman burs çıkmıyor. Bu durumun değişmesini ve tüm öğrencilere devletin karşılıksız burs vermesini isterdim. Son olarak ise üniversite tercihleriyle oynadığını düşünüyorum yani sıralamalarda oynama yapıp bazı öğrencileri bilerek geriye attıklarını ve eğitim sisteminin de tamamen çöp olduğunu düşünüyorum. En temelde değişmesi gereken sistem, eğitim sistemidir, çünkü bizler bu ülkenin geleceğiz.

Liseliler Bir Öğrenci

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki eğitim sistemi bana ve diğer emekçi çocuğu olan öğrenci arkadaşlarıma bir gelecek vaat etmiyor. Çünkü bir gelecek sahibi olmak istiyorsan ya zengin olmalısın ya da mevki sahibi bir akraban olmalı. Zaten eğitim sistemi dersden berbat... Lise'de biyoloji dersinden evrimi kaldırarak eğitim sisteminin bilimsel olmadığı en iyi şekilde kanıtlandı. Diğer yandan sürekli

Diğer yandan MEB'in kendisinin önerdiği bir kitapta solcuların şeytan topluluğu, sağcıların Allah topluluğu olarak nitelendirilmesi dinci faşist iktidarın öğrencilerin beynini nasıl yıkamak istediğinin göstergesidir. Yeni eğitim öğretim yılında öğrenciler daha çok baskı altında tutulacak. Çünkü dinci faşist iktidar kendi kadrolarını liselere yerleştirerek bunu ispatlıyor. Ben ise örgütlü bir lise öğrencisi olarak bu gerici sistemin sert bir şekilde karşısında olduğumu gösteriyorum.

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber; ya da hiç birimiz..."

Liseliler Bir Öğrenci

Öncelikle bu röportajı benle yaptığınız için mutluluk duydum. Bu yüzden size teşekkür ederim. Öncelikle yazın için her ne kadar bazı kesimler için önemli olmasa da benim ve benim gibi düşünenler için önemli bir kaç olay oldu. Gerek seçim olsun gerek doların değer kazanıp Türk Lirasının değer kaybetmesi olsun, bunlar önemli olaylar, ama haberlere baktığımızda durum çok daha kötü gözüküyor. Ve açık söylemek gerekirse, kendi halkımın bir kesiminin dinci-faşizme ne kadar körü körüne bağlı olduğunu seçim günü ve o günün akşamı net bir şekilde gördüm.

Ben 11. sınıfa geçtim ve haliyle sınav yaklaşıyor bu yüzden dershaneye gitmem lazım, bu aile ekonomimiz için biraz zor olacak, ama mecburum. Ayrıca iktidar kendi gerici kadro-

larını liselere veya üniversitelere yerleştirerek ve diğer muhalif kesimi de saçma sapan bahanelerle işinden ihraç ediyor. Bu gerici kadrolar, biz öğrencilerin beynini saçma sapan düşüncelerle dolduruyor. Asıl kaygım ise durmadan değişen eğitim sistemi. Bir sistem yerine oturmadan başka sistem getiriyorlar biz gençler mağdur oluyoruz işin açıkçası gelecekte emin değilim endişeliyim ama ne olursa olsun benim için hala bir umut var ve bu umut için savaşıcağım.

Meslek Liseli Bir Öğrenci

Merhaba dostlar, size meslek liselerinde oluşan sıkıntıları ve liseliler olarak bizlerin buna karşı tepkilerini anlatacağım. Meslek liselerinde okuyan ve orada emek gücü sömürülen öğrencilerin çektiği bazı sıkıntılardan bahsedeceğim.

Bu sıkıntılardan bazıları hatta ilk olarak söylenen birisi gereksiz, hatta gereğinden fazla alınan malzeme parası. Lise 2 den itibaren her sene zam yapılan defter ve her hafta alınan malzemelere verilen paralar, üstüne üstelik alınan bu malzemelerin montajı yaptırılan öğrenciler ve her sene gerçekleşen kazalar... Bu kazalara önlem alınmaması, meslek liseli öğrencilerin öfkeli olduğu durumlardan bir kaç sadece. Diğer bir konu olarak meslek liseli öğrencilerin lise 3'ten itibaren bölüm dışında görmediği sayısal dersler, meslek derslerin ağırlığı verilen ödevler ve lise son sınıf için staj yerlerini arama acelesi olması ciddi bir sorun teşkil ediyor.

Öncelikle, liseye geçiş sınavları hakkında sınava giren öğrencilerin görüşlerini aldık ve bütün öğrencilerin verdiği tepki hemen hemen aynıydı. Bu sınavın amacı, sınava giren öğrencilerin evlerinin ya da oturdıkları yerin en yakınındaki imam hatip liselerine gönderilmesi; bunu da ne öğrenciler, ne de öğrenci velileri istiyor. Eskiden yapılan TEOG (temel öğretimden orta öğretime geçiş) sınavı olarak adlandırılan sınavla hemen hemen aynı olduğu düşünülüyor ve haklılar da.

Ve sorulan soruların zorluğu... Matematik tamamen işlem dışı, tamamen Edebiyat veya Türkçe gibi mantığa dayalı bir sınav... Ve bu sınav yüzünden sınava giren 2,5 milyon öğrenciden yalnızca 1 milyonunun sınavı geçtiğini, ama geçen kişilerin de istediği bölümleri tutturamadığı ortada. Sınava giren öğrencilerin yarısının istediği bölümleri kazandığı, diğer yarısının da istemediği bölümleri tercih ettiğini gördük bu sene. Ve en acısı ise, gelecek sene, sınava girecek öğrencilerin sayısının 2,5 milyondan 4 milyona çıkması...

BİR HAZİN HÜRRIYET

Satarsın gözlerinin dikkatini, ellerinin nurunu,
bir lokma bile tatmadan
yoğurursun

bütün nimetlerin hamurunu.

Büyük hürriyetinle çalışırsın el kapısında,
anarı ağlatanı

Karun etmek hürriyetiyle hürsün!

Sen doğar doğmaz dikilirler tepene,
işler ömrün boyunca durup dinlenmeden yalan
değirmenleri,
büyük hürriyetinle parmağın şakağında düşünürsün
vicdan
hürriyetiyle hürsün!

Başın ensenden kesik gibi düşük,
kolların iki yanında upuzun,
büyük hürriyetinle dolaşır durursun,
işsiz kalmak hürriyetiyle hürsün!

En yakın insanınmış gibi verirsin memleketini,
günün birinde, mesela,
Amerika'ya ciro ederler onu seni de
büyük hürriyetinle beraber,
hava üssü olmak hürriyetiyle hürsün!

Yapışır yakana kopası elleri Valstrit'in,
günün birinde, diyelim ki,
Kore'ye gönderilebilirsin, büyük hürriyetinle
bir çukura
doldurulabilirsin, meçhul asker olmak
hürriyetiyle hürsün!

Bir alet, bir sayı, bir vesile gibi değil insan gibi
yaşamalıdır dersin,
büyük hürriyetinle basarlar kelepçeyi,
yakalanmak, hapse girmek, hatta asılmak
hürriyetinle
hürsün

Ne demir, ne tahta, ne tül perde var hayatında,
hürriyeti seçmene lüzum yok
hürsün.

Bu hürriyet hazin şey yıldızların altında.

NAZIM HİKMET RAN
1951

değişen sınav sistemi ve açıkta kalan binlerce ortaokul öğrencisi. Ortaokul öğrencileri bile daha liseye yerleşmeden bu saçma sapan eğitim sisteminden nasibini aldı.. Ben lise 2'ye gidiyorum fakat şunu biliyorum ki, sınav sistemi yeniden ve yeniden değişecek.

Son 5 Yılda 3 Kattan Fazla Değer Kaybeden TL'nin ve 500 Milyar Dolarlık Borcun Tüm Yükünü Omuzlarına Alan Rahip Brunson'ın Heykeli Dikilecek... Zaytung

ABD Hazine Bakanı'nın yeni yaptırımlar tehdidine Türkiye'den jet yanıt: "Protesto için stoklarımızda yeterince iPhone var..." Zaytung

KRİZLERDEN FIRSAT DOĞAR MI?

UMUT GÜNEŞ

Kapitalizmin yapısal bunalımı ve sıçramalı çöküşü gittikçe derinleşirken, bu çöküş ve yıkılış durumu toplumsal hayatın her yerinde kendini hissettiriyor. Sermaye sınıfının, egemenlerin bu kriz sürecinden ciddi etkilendiğini kapanan fabrikalardan, üretimin durma noktasına gelmesinden, iflas açıklamalarından, devasa hale gelen borç yükünden, işçi, emekçilerin kitlesel şekilde kapı önüne konmasından ve çalışan işçi, emekçilerin de iş yoğunluğunun, sosyal haklarının, maaşlarının daha da tırpanlanmasından görüyoruz. Sermayenin kelli fellî temsilcileri 'Bizler bu savaşta, aynı gemideyiz' gibi kararlılık açıklamaları yaparken, daha da yoksullaşan işçiler, gençler, kadınlar dinci-faşizmle, sermayeyle aynı gemide olmadıklarının farkındalar.

Ekonomik kriz diye tabir edilen alanda, ekonominin, kapitalist üretim sisteminin ve bılıcümle sermaye sınıfının bu durdurulamaz çöküşü, en çok emekçileri, gençleri etkiliyor. DİSK'in 2018 Ağustos ayı işsizlik verilerine göre Türkiye'de gerçek işsiz sayısı 5,7 milyon iken gerçek işsizlik oranı %16,6'ya yükseldi. Kayıtlı işsiz sayısı 130.000 kişi artarken, genç nüfustaki işsizlik oranı %18,4, genç kadın işsizliği ise daha da yüksek bir oran olan %23,4. Devletin istihdam kurumlarının işe yerleştirme kapasitesi de gittikçe geriliyor. Geçtiğimiz yıl 100.000'lerde seyreden bu rakamlar, bu sene 90.000'lere gerilemiş durumda. Kadın işsizliği %12 olarak belirirken, genç kadın işsizliği %23,2 gibi bir yüksek oranda. Bir diğer ilginç istatistik ise yüksek öğrenimden mezun olan diplomalı işsizlerin sayısı. Bu oran %10,9 olarak belirirken bunu milyonlarca diplomalı, üniversite mezununun olduğu coğrafyalarımızda bu yüzbinlerle ifade edilebilecek bir rakam. Bu rakamları toplumsan gizlemeye çalışan burjuvazi kendi gerici, faşist kurumları

aracılığıyla bu gerçeklerin üstünden atlayıp onları ters yüz ediyor.

TÜİK verilerine göre işsizlikte zaman zaman kısmen bir yükselme gözlenirken, bu oranda düzenli bir düşüş var. Fakat devlet verileri gerçeğin üstünü örtmeye yetmez. Dar tanımlı işsizlik tanımının yanı sıra, geniş tanımlı işsizlik hesaplaması klasik dar tanım kapsamında yer alan işsizlerin yanında, iş bulma ümidini kaybeden işsizleri, iş aramayan ancak çalışmaya hazır olan işsizleri, mevsimlik ve zamana bağlı eksik çalışanları kapsayan alternatif işsizlik tanımı olarak karşımıza çıkıyor. Yani sadece işsiz olan insanlar değil, aynı zamanda iş aramayıp geleceğe dair pek bir umut beslemeyen, ailesinin desteğiyle yaşayıp çalışmaya hazır olan kesimleri de ifade etmekte.

Bu tabloya bakıldığında ve bu topraklarda birkaç milyon gencin ne çalışıp, ne de okuduğunu düşündüğümüzde işsizliğin gerçek tanımı milyonlarla ifade edilecektir. İşte sermayenin egemen olduğu topraklarda, sermayenin yaşadığı bunalımdan en çok etkilenen kesimlerinden birisi de biz gençlik. Üstelik bizlerin krizden hiç de etkilendiğini söyleyecek kadar küstah bir sermaye sınıfı var karşımızda.

İşler şu an sermaye için pek de tırkıında gitmediği için, açgözlü sermayedarlar ve onların temsilcileri dinci-faşistler işten atmaların, kemer sıkmaların, zamların, yoğun sömürünün önünü açmış durumda. Türkiye'de sadece Ağustos ayının başından bu yana Antep'te tekstil sektöründe yüzlerce işçi işten çıkarıldı ve dahası da çıkarılacak.

Genç işçi, emekçilerin ise çalışma koşulları da daha da kötüleşiyor. Zamanında ödenmeyen ücretler, uzayan mesai saatleri, az insana yıkılan yoğun iş yükü beraberinde psikolojik, maddi, manevi ve fiziksel anlamda çöküntüye neden oluyor.

Ülkede genç insanların intihar etme

İşte genç işçilerin, genç emekçilerin, genç kadınların ve öğrencilerin etkilendiği bu kriz sadece yakın zamanın bir sorunu mudur yoksa bu kriz dediğimiz olgu sistemin yaşadığı yapısal bunalımın sonucu mudur sorusu çokça soruluyor. Gençlik kitlelerinin oldukça fazla etkilendiği bu krizin doğru anlaşılabilmesi ve krizin yaratacağı yıkımın altında yoksul gençlerin, genç işçilerin, işinden olacak üniversite mezunlarının kalmaması için bunun duru bir kafayla anlamak ve başkalarına kavratmak lazım.

oranları dünya sıralamasına göre bayağı yüksek. Eğitim sisteminin tasfiyesi, yerli istihdam ve kadro açılmaması gibi sorunsallar da gençliği açlık, işsizlik, geleceksizlik ve umutsuzluk batağına sürüklüyor.

İşte genç işçilerin, genç emekçilerin, genç kadınların ve öğrencilerin etkilendiği bu kriz sadece yakın zamanın bir sorunu mudur yoksa bu kriz dediğimiz olgu sistemin yaşadığı yapısal bunalımın sonucu mudur sorusu çokça soruluyor. Gençlik kitlelerinin oldukça fazla etkilendiği bu krizin doğru anlaşılabilmesi ve krizin yaratacağı yıkımın altında yoksul gençlerin, genç işçilerin, işinden olacak üniversite mezunlarının kalmaması için bunun duru bir kafayla anlamak ve başkalarına kavratmak lazım.

Çünkü kapitalizmin yaşadığı bu bunalım dönemi bir yandan gerici, faşist

unsurların sermaye çevresinde bilensini sağlarken diğer taraftan toplumun ezici çoğunluğunu, gençliğin büyük kesimlerini kapitalizme karşı konum almaya ve yeni, alternatif bir dünyayı kurmak için arayışlara sürüklüyor.

Bu yüzden Leninist gençlik olarak krizin faturasını ödemeyeceğiz, faturayı kapitalistler ödesin deyip kenara çekilmeyecek ve olan bitenin ekonomi politığının doğru okumasını yapmamıza engel olan bu kısır, sakat yaklaşımlara karşı ideolojik mücadeleyi sürdürüp, gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz.

Birleşik devrimde en ön saflarda dövüşebilecek, aydınlanmaya, örgütlenmeye, harekete geçmeye daha hazır gençlik kitlelerine krizi yaratan gerçek dinamikleri anlatmak ve bu krizden anti-kapitalist, anti-emperyalist ve bunlara göbekten bağlı anti-faşist bir mücadelenin nasıl örgütleneceğini götürmeliyiz. Çözüm en temelde politik uyanıklığa ve reformizme karşı amansız bir ideolojik, politik mücadeleden ve faşizme karşı kararlı bir savaşımdan geçiyor.

2000'lerden Günümüze

Ekonomik krizin giderek hissedilir hale gelmesini sadece döviz kuru hareketlerine bağlamak yeterli ve doğru tanımlama olmuyor. Sadece son birkaç haftada yaşanan döviz üzerinden gelişen ve TL'nin erimesini, sanayinin işleyecek ham madde bulmasını dahi zorlaştıran bu kriz emperyalizmin bağımlı ülkelerinden biri olan Türkiye'nin tekeli sermaye sınıfının emfendileri ile yaşadığı ikili sorunların temel bir yansıması oluşturuyor gibi görünebilir. Bu görünürde böyle olmakla birlikte, 2000'li yıllardan bu yana gelişen, tüm dünyayı saran ve kapitalizmi içten içe kemirip devrimler için yeni fırsatların önünü açan bir süreç olarak gelişiyor.

Kapitalizm artık üretici güçlerin denetimini yitirmiş durumda. Gelir adaletsizliğinin o korkunç uçurumunu gö-

rebiliyoruz. Sadece dünya üzerinde yaşayan bin küsur kişi dünyadaki milyarlarca kişinin servetinden, hatta yaşlı dünyamız üzerindeki onlarca devletin merkez bankasından, hazinesinden daha fazla servete ve birikmişe sahip.

Sermaye sınıfı açısından ne artık paylaşılacak bir pazar kaldı, ne de henüz doğasına, yer altı kaynağına, zenginliklerine, emek gücüne dokunulmamış, saldırlmamış bir ülke veya toprak parçası. Yükselen güçlerin diğerlerinin pazarlarına göz dikmesinden doğan paylaşım savaşları yerini 2000'lerden bu yana çöken hegemonyayı ayakta tutma çabasına, proletaryanın, emekçilerin, gençlerin bağrından kopan devrimci bir hareketi durdurmak veya geciktirmeye bırakmış durumda.

Kapitalizmin 2000'lerden bu yana yaşadığı iki büyük bunalımı, artık sistemin yapısal anlamda işlemediğinin, çarkının dönmediğinin kanıtı haline geldi. Dünyadaki emperyalizme bağımlı ülkeler emperyalist-kapitalist sistemin zincirinden kopmanın sancılarını yaşıyor. 2000'den bu yana dünya üzerinde gelişen özellikle 2011 ile dünyaya yayılan kitle hareketleri sınıf savaşımındaki güç dengelerinin değiştiğini, proletaryanın tarihsel görevini oynayıp kendisiyle beraber tüm ezilenleri özgürleştirme yoluna girdiğini bizlere gösterebilir.

Leninist gençlik olarak sistemin yapısal bunalımının ve çöküşünün devrimci bir hareketi bu topraklarda içten içe beslediğini ve uzun süredir başlamış olan devrim sürecinin zafere erişmesi için çok yolunun olmadığını ve krizden olabildiğince yararlanıp geniş unsurlarla bağlar kurmak için yararlanmak gerektiğini düşünüyoruz.

Evet, krizlerden fırsatlar doğar, fakat bunun için hem görüşlerimizi geniş çevreye ulaştırmış olmamız ve gelişecek durumları kendi lehimize çevirmek için de hazırlıklı, örgütlü olmamız gerekiyor.

Bir Genç Emekçinin Günlüğü

Ülkemizde emekçi ailelerden gelip, emek sömürüsüyle erken yaşta tanışmayan yoktur. Kimi kaideler dışında da böyledir bu durum. Ben de, orta bile denemeyecek bir gelire sahip olan emekçi bir ailenin çocuğuyum. Haliyle yukarıda gösterdiğimiz örneğin içinde bulunuyorum. Fakat öfkemi beni bu adaletsiz dünyaya getiren aileme değil, bu dünyayı adaletsiz kılan bir avuç insana duyuyorum ve bunun bilinciyle karşılaştığım sorunları anlamaya, çözümlemeye çalışıyorum.

Emek sömürüsüyle erken yaşta tanışıyoruz. İş koşullarımız farklı oluyor, çalışma saatlerimiz, gördüğümüz muamele. Fakat yine aynı amacın ereğiyle sömürülüyoruz. Çalışmaya ortaokuldan mezun olduğumda başladım. Tabii bunun öncesi de vardı. Garsonluk, ortacılık...

Bir mesleğe sahip olma amacıyla ilk olarak kadın kuaföründe çalışmaya başladım. İş koşulları gayet rahattı. Fakat toyluğumdan istifade, beni sürekli azarlayan, neredeyse fiziksel boyuta varacak müdahalelere başvuran bir dizi insanla karşılaştım. Ve bir süre sonra bu işten ve insanlardan soğudum. Çalışmaya uzun bir süre ara verdim. Sonrasında kafelerde ve günlük işlerde çalışmaya başladım. Ve ilk düzenli iş deneyimim olarak bir kitabevinde çalıştım. Birinci ay deneme süresi denilerek başka bir projeye alındım ve günde en az 12-14 saat, en fazla da 17 saat çalıştım. Bu ilk bir ay benim için zor olsa da, beş ay bunun sefasını sürdürdüm diyebilirim. Fakat bu iş bana çok şey öğretmişti. Bu yerde emek gücümü, kendini sosyalist olarak tanımlayan insanlara satıyordum. Zam isteğine karşı benden fedakârlık istediler, fakat ben emeğimi onların samimiyetine dayanarak altı ay boyunca hiç de ederi olmayan bir fiyata satıyordum. Sanırım istedikleri fedakârlık; maaş almadan çalışmam olacaktı. Buradan da ayrıldım.

Ve şimdi, günlük işlerin ardından tekrar, kısa bir süreliğine düzenli bir işe girdim. Ne kadar düzenli denilebilirse artık! Taşeron bir firma aracılığıyla, köklü lojistik bir grubun içinde bulunan Mango şirketinin depo bölümünde çalışmaya başladım. Bu uzun giriş bölümünün ardından sizlere çalışma koşullarımı, çalışma ortamımı, insanların (anlayabildiğim kadarıyla) ruh hallerini anlatmaya çalışacağım.

Sigorta veya herhangi bir güvencem yok. Tek güvencem, mesainin başlamasıyla adımlı yazdıkları küçük bir defterin, günlük yoklama defterinin içinde. Günde üç mola var; öğleden önce ve sonra on beşer dakikalık çay ve bir saatlik yemek molası. Fakat işi kendine lehine çevirmek isteyen yönetim, on beşer dakikalık çay molasının kendilerine yönelik zararını yarım saatlik erken mesaiyle kapatmaya çalışıyor, başarılı da oluyor.

Yemeklerden bahsedeyim size, öyle ki anlatmaya başlayınca mideniz yanmaya başlayacaktır, uzun tutmayacağım onun için. Öyle bol çeşit(!) yemek çıkartan bir yemekhane ki, hayatımda ilk defa bu kadar çok patates püresi yemişimdir. Buldukları her şeyi çorbanın içine koymaları mı dersiniz, tarçınlı ve türlü türlü baharatların konulduğu değişik pilav yemeği mi, ne bol bir çeşitlilik...

Bunlardan sonra size ne yaptığımı anlatayım. Her sabah işe Türkiye'nin çeşitli noktalarından gelen siparişleri hazırlamakla başlıyoruz. Kanguru adını verdikleri tekerlekli askılığı, bir ucundan bir ucuna 50 saniyede varılan rafların arasından çekerek çeşitli giysileri topluyor.

Sonrasında locate işlemleri denilen ürün yerleştirmeye devam ediyorum. Bunun da ardından ikili halde gelen aksesuar ve giysileri tekli hale getiren ambalajlıyoruz ve bir sonraki gün için locate yapılması için hazırlıyoruz. Bundan sonra ise her ne iş varsa ona koşturmakla meşgul oluyorum. Mango'dan gelen giysi ve aksesuar dolu kolileri ayrı ayrı istifleyerek bunları açıyorum. Baktığımızda bunlar kadınların yaptığı işler gibi görünüyor, zaten öyle. Yaklaşık otuz kadının arasında tek erkek benim. Bunun artıları ise oldukça fazla. Yadırgayarak baksalar da, hiç kaba davranan veya rica etmeden bir şey isteyen bir kadınla dahi karşılaşmadım. Nazik ve duyarlılar.

İşin zor kısmı ise; bu insanlarla iletişim kurmak ve politika üzerine tartışmak. İletişim, politika tartışmaya nazaran daha kolay kaçıyor. Burada, işçilerin ekonomik bilinçlerinin kendiliğinden oluştuğunu karşılaşıyorum. Her biri ülkedeki ekonomik ve siyasi krizden oldukça şikayetçi. Zamlar, darboğazlık, hayatın inanılmaz pahalılığı ve insan canının ucuzluğu. Hepsi bunlardan şikayetçi. Fakat buna karşı çözümün siyasi bir değişimle olacağı noktasında hepsi beraber, bir koro halinde susuyor, adeta dilsizler ordusu kuruluyor. Hepsi iş yerindeki güvencesizlikten, emek gücünün ucuza alınmasından kesinlikle memnun değil. Fakat buna karşı kendi kendine iç geçirmekten, göz devirmekten başka hiçbir şey yapmıyor. İşte, işçi sınıfının genel ruh haliyle karşılaşıyorum, işçi sınıfıyla tanışıyorum.

Yaşadığım onca iş deneyiminden sonra kavga etmekten çekinmiyorum. Bir patronun gelip beni azarlamasına müsaade etmiyorum, etmeyeceğim de. Aynı şekilde, hiçbir sınıf dostumun hakarete uğramasına izin vermiyorum, vermeyeceğim. Çünkü artık bunu kavramış durumdayım: Burjuvazi, örgütlenmiş suskunluktan, çekingenlikten, örgütlenmiş ödleklilikten besleniyor. Eğer işçiler ne kadar umutsuzluklarını birleştirirlerse, sömürü o kadar acımasız oluyor. Satılan sadece emek gücü değil, kişinin onuru ve karakteri oluyor.

Korkmayalım, korkutalım. Ezilmeyelim, biz ezelim, bizi ezenleri. Ve daha çok kenetlenelim, sınıf dayanışmasının hakikatli ışığında, hep birlikte büyütelim umudu...

İstanbul'dan Genç Bir Emekçi

SUYUN GÜCÜ

KENAN KIZIL

Suyun gücü sürekliliğindedir ve taşı delen de bu akışın kendisidir! Taş kendini kalıcı, dünyanın bekası sanır, dahası buna inanır! Su değişime inanır kimsenin ölümsüz olduğuna inanmaz. Sürekli olan sadece değişimdir. Bu nedenle de bilir er ya da geç taşı deleceğini ki, başarır da. Bazen iner derinlere yararak taşı, bazen yarar o koca koca kayaların sert sinisini çıkar gelir yeryüzüne. Belki yeşertmeye hayatı belki sel olup akmaya, taşmaya ve efsanelerdeki tufanı yaratmaya.

Taş tanıdık, onu yüzlerce kez görmüşsünüzdür. Baş köşendir, can olur, ordu besler, vergi alır, sizi ilginize kadar sömürür, sokakta rastlarsınız onu elinde copuyla veya bir üniversite kampüsünde bir profesör rolünde veyahut da hamile bir kadının üzerine bomba atan savaş uçağının kokpitinde... Tanırsınız hemen onu bir köleci Asur'dur, bir Firavun, bir Apherthé'dir. Afrika'nın güneyinde. Kan damlar ellerinden ve hep büyük harflerle konuşur. Tabi düşüşlerde muhteşemdir; önce başları düşer top-rağa kalanı sonradan gelir, baş epey yuvarlandıktan sonra!.. Çünkü su oymuştur altını, içini, dışını, sağını, solunu son bir vuruş kalmıştır geriye çok geçmez o da gelir zaten. Sonra başlar yuvarlanmaya o koca taş toz olana kadar!..

Suyu da tanırsınız. Bir isyancıdır. Asur'a karşı, Roma'ya korku salan Trakyalı bir gladyatör. Fransız makisinde bir partizan, Antlarda bir gerilla. Ve bazen de canına tak edince mitralyözle yolunu açan bir fırtına, bir kalemde silip atan, öfke seli. Suyu tanırsınız işte!.. Fakat yine de hep tüfekte, silahla anılmasın. Bazen bir parkta görürsünüz onu, bir çocuğun saçlarını okşarken ya da süpürürken bir sokağı. Duyarsınız bilmem dünyanın neresinde iki yaka arasında devasa ve çelikten bir köprü dikerken ve sık sık bilmem kaçınıcı kez üçer beşer, yüzer bir madende katledilirken. Hamile bir kadındır o, üzerine bir bomba atılmıştır bir savaş uçağından!..

Taş katildir, Solin bebenin kanı var ellerinde. Kini var her doğana, umuda ve yaşayana. Nefret ediyor korkusuz her yürekte ve ölesiye korkuyor ondan korkmayanlardan. Hayatta kalabilmek için adamıştır kendini öldürmeye... Bileğimizde kelepçedir taş, falakadır sıra dayacağıdır... Ve düşmandır Heraklitos'a akan suya akıyor diyen her kese. Ama boşuna bu çırpınışlar. Vakti tamam, ömrü dolmuştur taşın. Sular akmış, karar verilmiştir çoktan, Taş öldürdüğü ölmüş us ise vurulduca çoğalmıştır!..

Taş elinden geleni ardına koymamış her şeyi hem de her şeyi yapmıştır. Artık kurdun kuşun ve tüm insanlığın lanetlediği bir katil, bir katilin leşi gibidir... Ve işte tam da şimdi üstüne üstüne geliyor, koparmış zincirini, yenmiş ölümü, sel olmuş geliyor su. Zaman taşına dönecek, su kendi tarihini yazacak ve gün bir defa daha zaferle doğrulacak ve hiç bir canlı bu taş için ağıt yakmayacak. Bu gelen, köpüren, şahlanan suyun sevda dalı sesidir. Tükeniyor şimdi tükeniyor ve an be an yitiriyor tüm görkemini. Yaklaşıyor celladın kurbanları önünde diz çökeceği o gün, yaklaşıyor kopup gelenin, ayağa kalkmanın günü... Caddelerden gelecek su dopdolu, korkusuzca, ne yasa tanıyacak ne de kelepçe. Her soluduğunda şehrin ve dağın her şafağında yankılanacak bu ses, onun sesidir. O durdurulamaz akışın! Diyor ki, su "ayağa kalkana selam ve ayağa kalkacak olana selam!" diyor ki su "Taşı yarana selam, köhne kalenin altını oyana!" Diyor ki su "Katilin selime, su olun taşkınlarında, görmüyor musunuz ucundayız baharın!"

Elbette güllük güllüştür değil her şey ama artık başladı başlayacak bu sel. Bilirsiniz ki, bir başladı mı bu sel, sonu mutlaka gelmeli yani beslemeli sularını. Çünkü aktırmak esas olan; akmayan sular kurur.

Taş hep yenilmez olduğunu söyledi, hala da söylüyor. Fakat dün de biliyordu bugün de biliyor ki, hep yenildi ve hep yenilecektir. Yine de çaresizce karşı koymaya çalışıyor akışına suyun; hatta onu yenmeye. Yalan yok bazen az da olsa başarılı olur. Yenemese de, yok edemese de suyu kendisi de ayakta kalabilmiştir. Az şey mi böyle bir akış karşısında ayakta kalmak. Fakat sadece bazen ve nadiren. Çünkü her su damlası bir öncekinden daha büyük öfkeyle gelir, daha da büyük bir güçle. Dün çarpıp da dağılanlar, geri sekenler ders olur bugün gelene. Bugünkü bilir gelecek olanı. Yarın gelen onca zulmün, onca tarifsiz acının hıncıyla öyle bir vurur ki, koca taş taş dönüşür bir avuç kum yığına... İşte bu yüzden her yeni damla o kaçınılmaz sonu yaklaştırmakta!..

Su başta damla damla aktı, sonra ince bir iplik gibi, sonra setler çekildi önüne akışına yasak deyip ateş döktiler başına ve altı mayıs şafağında bu kez üst üste astılar onu Ankara'da bir darağacında. Su çekildi yerin derinliklerine sezdirerek aktı ama bulunamadan. Aranyora çıktı adı. Her köşe başında hafiyenin biri bekliyordu onu fotoğraflarıyla ve puslu havalarda nice nice pusular kuruyordu aç kurt sürüleri yollarına ama o hep aktı derinden ve metrelerce yerin altından. İnsanlar biliyordu, duyuyordu, alıyordu suyun yerin derinliklerinden gelen sesini. Kulak veriyorlardı derinlerden gelen bu sese çünkü bu ses onların da sesiydi. Zaman geçtikçe taşın darbeleri, taşın celloatları taşın kendi çaresizliğine dönüştü işte o an su aniden yardı taşın sinisini boydan boya çıktı onlarca koldan yeryüzüne ve yeniden derelere döndü, ırmaklara çağlayanlara. Ama öyle sessiz narın akmaya değil, su çoğalmaya geldi. Biliyor su, çünkü biliyor çağlamadan yıkamaz setleri. Su denize ulaşmak için geldi.

En zor anda bile hiç inancını yitirmedi su, yani akışını çünkü çok iyi biliyordu bir gün mutlaka kazanacağını. Bu nedenle damla damla akarken yer altından ve sele dönerken yer üstünde o hep o bildiğimiz suyu ve bu da onun kavgasıydı.

Bugün akışındaki küçük taşlar da kırıyor büyük taşların başını, bu da selin doğasından. Hangi su dönünce sele öfkesine kattıklarıyla saldırmaz ki, o koca kayalara!.. Selin doğası böyledir. Su taşı yarar, sonra yarıldığı taşla gelip daha büyük taşı yarar. Yani kayayı taş taşı çakıla kuma onu da toza çevirene dek dinmez öfkesi akar hep akar gider.

Gücüne güç katmalı bu suyun ki, sel olup aksın caddelerden, o müt-hiş coşkusuyla Gücüne güç katmalı ki suyun dönüşün her damlası bir sele bu koca, bu siyah, bu uğursuz katil, bu küf ve irin kokan taş. Bu taş çürüyendir, çürütendir sadece akana değil yeşerene yeşertene düşmandır. Bu taş gitmeli.

Akıyor su, akıyor yarına doğru. Zaten su hep yarına akmaz mı? Siz bu selde bir damla olabilir misiniz?

Tersane İşçilerine İşçi-Öğrenci Desteği

21 Ağustos günü Arjantin'de "Kesintileri ve tersanelerin kapatılmaya çalışılmasını" protesto eden tersane işçileri eylem yaptı, polis acımasızca saldırdı.

Latin Amerika'nın en önemli tersanelerinden biri olan Rio Santiago Tersanesi'nde çalışan 3 binden fazla işçi, toplu pazarlık görüşmelerinin askıya alınmasını protesto ediyorlar. İşçilerin ilk durakları Buenos Aires ve La Plata'yı birbirine bağlayan bir otoyol oldu. Burada 2 saat boyunca burada barikat kurdular. Şehir merkezinden geçtikten sonra Ekonomi Bakanlığı'nın ve La Plata Üniversitesi'nin önünde mitingler gerçekleştirdiler. Protestocuların son durağı valilik binasıydı.

Polisin bir işçiye arabayla çarpması üzerine öfkelenen işçiler, valilik binasının kapılarını kırmak istediler. Polis ise plastik mermiler ve göz yaşartıcı gazlarla saldırdı, en az 15 işçi yaralandı, 5 kişi gözaltına alındı.

Tersane işçileri ile dayanışmak için işçi ve öğrenciler, ertesi gün bu saldırıyı protesto etmek için sokağa çıktı. Kamu emekçileri sendikası ATE de, işçilerin eylemine destek vermek için greve çıkılması çağrısı yaptı.

Onbinlerce işçi ve öğrenci, tersane işçilerine destek için Buenos Aires sokaklarını pankartları ve sloganları ile doldurdu.

"Bütün Ekonomi Bizim Elimizde Büyüyor!"

İran'da haftalardır süren ve ayaklanma düzeyine ulaşan eylemler, işçi sınıfı içinde de yankılarını buluyor. İşçiler, bu eylemler içinde yerini alıyor, grevler de başladı.

Haft Tappeh Şeker Kamışı işçileri 18 Ağustos'ta greve başladılar. İşçiler ücret, sigorta gibi parasal taleplerin yanı sıra, fabrikaya üretim yapan ve daha önce o civarda yaşayanlar tarafından fabrikanın üretimi amacıyla devlete bağışlanan toprakların devlet tarafından satışa çıkarılmasına da (özellikle mesine) karşı çıkıyor.

Haft Tappeh'de grevi seçilen işçi temsilcileri yönlendiriyor; fabrikaya 5-6 ay boyunca hiçbir yöneticinin gelmediğini, işçilerin fabrikayı

kendilerinin işletmeyi sürdürdüğünü söylüyor.

İşçilerden kimlere sigorta yapıldığı, kimin sigortasının devam ettiğinin belli olmadığını, maaşları ay içinde parça parça alabildiklerini ve hiçbir iş güvenliğinin olmadığını, çıkan yangını bile işçilerin çıplak ellerle kendilerinin söndürdüğünü anlatıyorlar.

Ahvaz Ulusal Çelik Fabrikası işçileri ise 5 aydır ödenmeyen maaşları için eylem yapıyor.

Haft Tappeh ve Ahvaz Çelik işçilerinin talepleri arasında işçi şuraları ve işçi temsilcilerinin seçilmesi var. İşçiler, "Şu an İran'daki durumu sadece işçi şuraları kurtarabilir. Ekonomik sorunları çözebilecek tek alternatif işçi şuralarıdır" diyor. "Onlar bilsin ki bizim de gücümüz çok. Bütün ekonomi bizim elimizde büyüyor!" diyor.

Hırvatistan'da Tersane Grevi

Hırvatistan'ın Rijeka ve Pula şehirlerinde Uljanik Group firmasına ait tersanelerde çalışan 4 bin 500 işçi, maaşlarının ödenmemesi üzerine 23 Ağustos'ta greve başladı.

Sendika temsilcileri, 4 bin 500 tersane işçisinin, Temmuz ayı maaşları ödenene kadar greve devam edeceklerini bildirdi.

Tersanelerde grev süresince sadece itfaiye ve güvenlik ekipleri çalışacak.

Elleriyle Yaptı Elleriyle Yıktı

İşçiler yeryüzünde varlık göstermeye başladıklarından bu yana, emeklerinin sömürülmesine karşı hep başkaldırdılar. Gün oldu iş araçlarını kırdılar, şalterleri indirip yaşamı durdurdular, gün oldu milyonlarca sokağa çıkıp dünyayı değiştirdiler.

Her dönemde yeni eylemler geliştirdiler, sömürücülere meydan okudular.

Geçtiğimiz günlerde İngiltere'de yaşanan bir "işçi eylemi" ise haberi okuyan herkesi tebessüm ettirmede değil. Bir inşaat işçisi, parasını alamadığı için yaptığı binaları vinçle yıkmıştı.

31 yaşındaki işçi, maaşını alamadığı için, bir site içinde kendi elleriyle yaptığı ve değeri yaklaşık 17,5 milyon tl olan 5 müstakil evi vinçle yıktı ve bunu videoya alarak paylaştı.

"İşten Atmalara, Baskılara, Yolsuzluğa Karşı Buradayız"

16 Ağustos günü İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi önünde bir araya gelen sağlık işçileri, Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi, Yedikule Göğüs Hastalıkları hastanesi işçilerinin yaşadıkları rotasyonları, işten atmaları, mahkeme kararlarına rağmen işe iadelerin yapılmamasını, hastanelerde yapılan yolsuzlukları protesto ettiler.

Hastanelerde işçilerin sürekli olarak görev yerleri değiştiriliyor. Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan İsmet Çeçe bir yıl kadar önce Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'ne gönderilmişti. Fakat burada da sık sık birimler arasında görev yeri değiştirilen Çeçe gerekçesini sorduğunda da "Ben öyle istedim" şeklindeki cevapla, sürgünlerin keyfi olduğunu söylüyor.

Basın açıklamasında konuşan Cemal Bilgin, Çapa Hastanesi'nde yaşanan yemekte bakteri bulunması nedeniyle zehirlenme yaşadığını ve bunu belgelediği için işten atıldığını hatırlattı. Bunun üzerine işe iade davası açtığını ve kazandığını buna rağmen işe geri alınmadığını belirtti.

Hastanelerde sağlık işçilerin sürekli tehdit ve baskı altında olduğu ve muhalif olan işçilerin bölümler arasında ve hastaneler arasında sürekli sürgün edildiğini söyledi.

Yıllarca hastanede çalıştığı hakkında tek bir şikayet, tek bir tutanak olmamasına rağmen ne zaman ki, hak arayamaya başladığını ve rotasyona uğrayıp hakkında 20'den fazla dava açıldığını belirtti.

Elinde "İşsizlik Krizi", "Ekonomi Krizi", "Yolsuzluk Krizi", "Hukuk Krizi" yazılı kağıtlar bulunan Bilgin, "Sürekli kriz var deniyor evet kriz var. Ama nasıl krizler işte bunlar işsizlik krizi, ekonomi krizi, yolsuzluk krizi var ve tabii hukuk krizi var çünkü tüm bu ekonomik zorluklara rağmen sürekli biz işçiler mağdur ediyoruz. İşçiler daha yoksullaşılıyor işten atılıyor. Burada hukuk krizi var çünkü hiçbir haksızlığa, yolsuzluğa karşı hukuk işlemiyor" dedi. Elindeki "Sınıfsal Mücadele" yazan döviz gösteren Bilgin "Tüm bu krizleri tek bir şey çözebilir o da sınıfsal mücadeledir arkadaşlar" dedi.

Cemal Bilgin, "Sağlık işçileri olarak her zaman haklarımız için ve onurlu bir yaşam sürdürebilmek için mücadele ettik, yalnız kendimizi için değil, hastanede hastaların ve hasta yakınlarının yaşadıkları haksızlıklara, yolsuzluklara karşı da mücadele ettik. Tüm bu haksızlıkları, yolsuzlukları ancak işçilerin sınıf mücadelesi ortadan kaldıracaktır" dedi.

Cemal Bilgin yaşanan işten atmalar, rotasyonlar, baskılar, yolsuzluklar gibi hukuksuzlukların bir an önce ortadan kalkması için mücadeleyi sürdüreceklerini belirten Bilgin, içine temizlik malzemeleri eklenmiş bir kova su ve fırçayı alarak "Şimdi temsilen hastanelerdeki her türlü hukuksuzluğu, haksızlığı, pisliği temizlemek için tabelayı yıkıyoruz. Buradaki tüm hukuksuzlukları da işçiler olarak mücadeleyle söküp atacağız" dedi.

Cemal Bilgin taleplerini de "İşe iademin bir an önce gerçekleşmesi; Hastane içi ve hastaneler arası rotasyonların son bulması; Yolsuzluklara ilişkin üniversitedeki ve hastanede yetkililerin yargılanması; Gasp edilen haklarımızın ödenmesi" olarak sıraladı ve "Bizler yıllarca hastanelerde hizmet veren işçiler olarak tüm bunlara karşı mücadele edeceğiz ve burada olacağız" diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Açıklama, işçilere destek için gelen çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerden emek dostlarının destek veren konuşmalarıyla sona erdi.

Meydana 200 Metre Yasağı Ve Tutuklama

KHKlarla görevlerinden ihraç edilen kamu emekçileri, işlerine geri dönmek için Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylem yaptıkları sırada gözaltına alınan ve 21 Ağustos'ta çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanan Nursel Tanrıverdi ve Selvi Polat için basın açıklaması yaparak serbest bırakılmalarını istedi.

23 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlenen basın toplantısında, "İşini, ekmeğini istemek suç değildir" pankartı asıldı ve açıklamaya çok sayıda kamu emek-

çisi ve avukatları katıldı.

Avukat Ferdi Yamar, seçim dönemine kadar emekçilerin eylemlerine müdahale edilmediğini, ancak sonrasında emekçilerin gözaltına alındığını hatırlattı ve Nursel Tanrıverdi ile Selvi Polat'ın tutuklanmasının hukuka aykırı olduğunu söyledi.

Emekçilere meydana 200 metre yaklaşmama yasağı verildiğini hatırlatan Yamar, "Bu yasak da hukuka uygun değil, komiktir. Susma hakkını kullandıkları için cezalandırıldılar. Bu yaşanan süreçleri değerlendirdiğimizde susma hakkı cezası absürttür. Hukuk adına facia denilen durumlar yaşandı. Savcı, 'Kolluğuma ifade vermeyeni ben de dinlemem' diyor

alınanlık yapıyor" dedi.

Müvekkillerinin tutuklanmasında 2911 No'lu yasa

koşulların oluşmadığını kaydeden Yamar, kararın hukuksal bir dayanağı olmadığını, tamamen gözdağı vermek ve irade kırmak için verilen karar olduğunu söyledi.

Kamu emekçileri adına açıklamayı BES İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Dursun Doğan yaptı. İktidarın darbe girişimini bahane ederek, her türlü anayasal hakkı ortadan kaldırdığını belirten Doğan, yüzbünlerce emekçinin haksız gerekçelerle işten çıkartıldığını söyledi. "İhraçlarla her türlü hak arama yollarını tıkayarak kaderine boyun eğen insanlar olun-

ması amaçlanmıştır" diyen Doğan, haftanın dört günü İstanbul'un kent meydanlarında 70 hafta eylemlerin sürdüğünü hatırlattı. Ancak bu eylemlerin seçime iki hafta kala saldırıya uğrayarak, defalarca işkence ile gözaltına alınarak, haklarında çeşitli davalar açılarak yok edilmek istendiğini vurgulayan Doğan, sendikaların da bu eylemleri yeterince sahiplenmediğini söyledi.

Her gün on binlerce insanın uğrak yeri olan Bakırköy Özgürlük Meydanı'na sadece iki emekçinin uğramasını yasaklayan kararın, yargının nasıl bir karanlık girdaba girdiğinin kanıtı olduğunu savunan Doğan, "2911 sayılı yasaya muhalefet gerekçesi ile uygulanan bu tutuklama, ileride ders konusu olabilecek bir hukuk garabeti olarak yerini alacaktır" diyerek Nursel ve Selvi öğretmenlerin derhal özgür kalmalarını sağlamak için çaba göstermelerini herkesin görevi olduğunu söyledi.

Şantiyelerde Sağlıklı Beslenme Ve Barınma Lütuf Değil, En Temel Ve İnsani Haktır

İnşaat İş Sendikası, bir çok kez eylem yaptıkları İstanbul Seyrantepe'deki Eroğlu Skyland şantiyesindeki barınma ve beslenme sorunlarıyla ilgili bir açıklama yaptı.

Skyland işçileri geçtiğimiz haftalarda, şantiyede çıkan yemeklerin düzeltilmesi için 700 işçinin katılımlıyla yemekhane boykotu yapmış, kısa süre de olsa yemeklerin düzelmesini sağlamışlardı.

Eksi 5. katta yerin altında yapılan koşulların havalandırmaları çalışmadığı için haddinden yüksek nem oranı ve sağlıksız-hijyenden uzak barınma koşullarında birçok böceğin ürediğini, bunların işçilerin vücutlarında yaralar oluşturacak kadar ciddi sorunlara yol açtığını fotoğraflarla gösteren işçiler, neredeyse her gün bir işçinin bu yüzden hastaneye gitmek zorunda kaldığını anlatıyorlar.

Koşullarda çok eski ve kokan yataklarda yatmaya zorlandıklarını söyleyen işçiler, yeni yatak istediklerinde yöneticilerin "hesaplarından 120 lira keserek yeni yatak verebileceklerini" söylediklerini aktarıyorlar.

Skyland yöneticileri ile bu koşulların düzeltilmesi için görüşen sendika, gerekirse her tür eylemi yapacaklarını söylemişti. Yönetim de buna karşılık işçileri bir an önce 15. kata taşıyarak yeni yataklar temin edeceği sözünü verdi. Ancak hiçbir gelişme olmadı.

Kaldıkları -5.katta havalandırmanın olmadığını, tavanın mantar bağladığını söyleyen işçiler, "Bizi hayvan yerine koyuyorlar resmen!.. Bu sorunları görmezden geldikleri apaçık ortadadır. Eğer buna çözüm bulmazlarsa yatakları ateşe verip eyleme başlarız" diyor.

"Ekmek parası kazanabilmek için kapitalist emek sürecinde kıvranan biz inşaat işçilerinin tek sorunu emeğinin karşılığında para kazanması değildir. Aynı zamanda bu emeğin bir de sağlık ve barınma kısmı vardır" diyen İnşaat İş Sendikası, "Saatlerce sıcak, soğuk demeden çalıştığımız inşaatlarda bir de yemeklerin soğuk olmasını, hijyensiz şartlarda üretilmesini, bayat-küflü yemekler yemeyi, yetersiz kapasitesi olan ve dakikalarca yemek yiyebilmek için sıra beklemeyi, yediği yemekten zehirlenmeyi istemiyoruz. (...)

Havasız, penceresiz, kapısız, hem depo hem yatakhane olarak kullanılan koşullar patronun işçiyi depoda kullandığı malzemenin ayırt etmediğinin bir göstergesi gibi. Sıcak suyu olmayan hijyen koşullarının berbat halde olduğu hastalık saçan yetersiz duş ve tuvaletler ki ülkemiz koşullarında bunlara bile ulaşamayan işçiler vardır" diyor açıklamasında.

"İnşaat İşçileri Sendikası olarak daha önce de belirttik: Şantiyelerde sağlıklı beslenme ve barınma bir lütuf değil, en temel ve insani hakkımızdır. Bunun için gerekli her şeyi yapmaya hazırız!" diyen İnşaat İş, tüm inşaat işçilerinin çalışma koşullarının devletten ya da patronlardan merhamet bekleyerek değil, örgütlü mücadele ile çözüleceğini vurguluyor.

İşçilere Silahla Tehdit Ve İşten Atma

Muğla Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'ye bağlı Muğla, Fethiye, Bodrum, Marmaris istasyonlarında örgütlenen Nakliyat İş Sendikası, işletmelerde çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu üye yaparak yetki almak için başvurdu.

Ancak işçilerin sendikaya üye olduklarının öğrenilmesinin ardından patronlar 12 işçiyi işten çıkardı.

Patronlar ve iş ortakları, silah

tehdidi ile "sendikadan istifa edin, e-devlet şifrenizi verin, yoksa işten çıkarırım" diye işçileri tehdit etti, işçiler de bireysel olarak emniyet ve savcılığa suç duyurusunda bulundu.

İşçiler, 17 Ağustos günü işten atılan işçiler, aileler ve Nakliyat İş Sendikası ile Bodrum'daki muayene istasyonu önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yaptı.

Basın açıklamasını okuyan

Market İşçilerine Özel Güvenlik Saldırısı

Real Market ve Uyum/Makro Market işçileri, 18 Ağustos günü Koçtaş AVM, Güneşli Metro ve Starcity AVM'de Kurban Bayramı öncesi bir kez daha gasp edilen haklarının ödenmesi için basın açıklamaları ve kasa kilitleme eylemleri yaptılar.

İşçilerin, aileleri ve çocukları ile birlikte ilk önce Yenibosna'da bulunan Koçtaş AVM'de Migros'ta alışveriş yaparak kasalara geldiler. İşçiler kasalara geldiklerinde tüm kasiyerler yönetimin talimatı ile kasaları kapattı. Uzun bir süre mağazanın içerisinde konuşularak eylemlerine devam eden işçiler, daha sonra sloganlar ve alkışlarla bu durumu protesto ederek basın açıklaması yapmak üzere dışarı çıktılar.

Eylem esnasında Migros müşterilerinin de aldıkları ürünler kasalardan geçirilemediği için, müşteriler de Migros yönetimine tepki gösterdi. Migros'un atılan işçilerin haklarını ödemediğini öğrenen müşteriler, bunu protesto ederek mağazayı terk ettiler.

Dışarıda yapılan açıklamada da işçiler, Migros'un arayarak, kendilerine ödeme yapacaklarını ve eylemlerden vazgeçmelerini söylediğini belirterek, hiç kimsenin bu teklifi kabul etmediğini; Nakliyat-İş Sendikası'nın muhatap alınarak, bütün işçilerin haklarının tamamının ödenmesi gerektiğini söylediler. Bunun dışında hiç kimsenin başka hiçbir anlaşmaya evet demeyeceğini, ekmeklerine, onurlarına sahip çıkarak eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

Eylem, konuşmalar ve alkışlarla sona erdi. İşçiler, hep birlikte Güneşli Metro Mağazası önüne geldiler.

Metro'da alışveriş yapmak için mağazaya girmek isteyen işçiler, giriş kapısında özel güvenliğin etten duvarı ile karşılaştı. Özel güvenlikle birlikte mağazanın bahçesinde polis de önlem almıştı. İşçileri içeriye almayan mağazanın Güvenlik Müdürü ile tartışma yaşandı. Kapının kapatılmış olması nedeniyle araçları ile gelen müşteriler de mağazaya giremediler.

Real Market ve Uyum/Makro Market işçileri burada pankartlarını açarak bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler Real eyleminin bir yıldır devam ettiğini, birkaç gün sonra kurban bayramı olduğunu belirterek kaç bayram geçerse geçsin haklarını alıncaya kadar yılmadan, bıkmadan direnişe ve mücadeleye Nakliyat-İş Sendikasının öncülüğünde devam edeceklerini söylediler.

İşçiler bu defa, Starcity AVM'de bulunan Migros Mağazasında eylem yapmak istediler. İşçiler, Migros'a girip alışveriş yaptıktan sonra kasalara gelmeden ürünleri arabalarda bırakarak alkış ve sloganlarla dışarı çıktılar. Basın açıklaması için pankart ve dövizlerini hazırlarken AVM'den çıkan özel güvenlik ellerinde copla hiçbir uyarı yapmadan işçilere saldırmaya başladılar. Yaşanan arbedede bir işçi kafasından yaralandı.

Yaşanan arbedenin ardından işçiler tekrar toplanarak basın açıklaması yaptılar. Ve saldırıların kendilerini yıldıramayacağını, eylemlere devam edeceklerini söylediler. İşçilerin eylemi sloganlarla sona erdi.

Daha sonra işçiler hep birlikte karakola giderek Starcity AVM'de işçilere saldıran Özel Güvenlik görevlilerinden şikayetçi oldular.

Nakliyat İş Sendikası Eskişehir Anadolu Şube Başkanı Ali Özçelik patronların işçilere silah göstererek, baskı yaparak, "sendikadan istifa edin, e-devlet şifrenizi verin, yoksa işten çıkarırım" diyerek tehdit ettiğini, bu tehdit ve baskılara boyun eğmeyen üyeleri işten attığını anlattı.

Özçelik, patronun işçi ve sendika düşmanlığına, yasa, hak-hukuk tanımazlığına karşı gerekli mücadeleyi vereceklerini belirterek "Gerek hukuki gerekse fiili olarak işten çıkarılan üyelerimiz işe geri alınmaya, işyerlerinde toplu iş sözleşmesi imza-

lanana kadar mücadelemiz sürecektir" dedi.

Aralarında kadınların da olduğu sendika üyesi işçiler de söz alarak, anayasal, yasal örgütlenme, sendikaya üye olma, sözleşme haklarına sahip çıkacaklarını, işe geri dönmeye ve toplu iş sözleşmesi imzalanıncaya kadar mücadelelerinin devam edeceğini söylediler.

Konuşmaların ardından oturma eylemi yapıldı ve sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Yaşasın TÜVTürk Örgütlenmemiz" sloganları atıldı.

KORKU-UMUT VE FERHAT DANIŞMAN

AYBEL GÜN

Korku ve umut, harekete geçirici iki önemli duygudur. Burjuvazi tarihsel gelişme sürecinde gerici konuma düştüğü andan beri, emekçileri kendi sınırları içinde tutma çabasını korku üzerinden şekillendiriyor. İşini kaybetme korkusu, hayatın düzenini kaybetme korkusu, daha iyisini istediğinde yarananma, ölüm yahut hapsedilme korkusu. Başka bir geleceğin olmadığı korkusu, kaos ve anarşi korkusu. "Daha iyisi olacak" umudunun tükendiği toplumsal koşullarda, daha beteri olacak korkusunun işçi ve emekçilerin yüreğine türlü yollarla salınması çabası, burjuva sınıfın kesintisiz bir propagandası olarak boca ediliyor toplumun üzerine.

İktidarını kaybetme korkusu duyan burjuvazi, korkuyla yaşamamız gerektiğini söylüyor bize. Yalan söylüyor. Yoksulluğun tembellikten ileri geldiğini söylerken yalan söylüyor, açlığın nüfus fazlalığından ileri geldiğini söylerken yalan söylüyor, kapitalist toplumun bu kölece koşulları kabul edilmez ise kaos ve anarşi olur derken yalan söylüyor. Bir hayvanı terbiye eder gibi sopasını sallayıp, emekçilerin yoksulluk ve sefalet içinde yaşamasının hayatın zorunluluğu olduğunu söylerken yalan söylüyor.

Umut devrimci bir duygudur. Devrimcidir, çünkü gücünü gericileşen bir üretim biçiminden değil, kapitalist emek sömürsünü ortadan kaldıracak nitelikte olan, işçi sınıfının, sosyalizmi kurmak amacıyla yürüttüğü devrimci sınıf savaşından alır. Bu umut, toplumsal gelişmenin yasalarından gücünü alır; kapitalist üretim biçiminin uzlaşmaz çelişkilerinin onun sonunu getireceğini ve bu sonun sosyalizmin başlangıcı olacağını bilir.

Sosyalizm işçi sınıfının iktidarındır. Tüm üretim araçlarının toplumsal mülkiyete alındığı, bu zamana kadar asalağa yaşayan burjuva sınıfın ortadan kaldırıldığı sistemdir. Çalışmayanın, asalak olanın, sömürenin yaşayamayacağı, buna karşın çalışanların, işçi ve emekçilerin, bugüne kadar kendilerinden uzak tutulan, kilitlerin ardına, dikenli tellerin arkasına saklanan her türlü maddi ve manevi zenginlikten kana kana faydalanacağı sistemdir. Sosyalizm, komünizmin öngünüdür. Sınıfsız bir toplumun öngünüdür. İşçi sınıfı her türlü sömürüyü ve her türlü sınıfsal farkı ortadan kaldırdığı oranda, en sonu kendinin de ortadan kalkacağı, insanlığın bir bütün olarak her türlü eşitsizlik ve yoksunluktan kurtulacağı özgürlük dünyasıdır.

Devrimciler umudu bu gelecekte alıyorlar. Bu gelecekte ve bir de, insanın aşağılandığı, emekçilere vahşice davranıldığı 21. yüzyılın dünyasına duyulan öfkeden alıyorlar. Ve tek bir insandan, Ferhat Danışman'dan alıyorlar.

Sultangazi'de yıkık dökük bir gecekonuda, bir yıl önce kaybettiği eşinin ardından, kızı ve henüz bebek olan torunuyla yaşamaya çalışan, Ferhat Danışman'dan... 58 yaşında hürdacaılık yapan, sabahın köründe kalkıp akşamın geç saatlerine kadar kağıt ve hurda toplayarak, kızının ve torununun geçimini sağlamaya çalışan, parası varsa bir şeyler alan ve bak-kala borç yapmayan Ferhat Danışman'dan... Geçim derdinden, 8 milyarı bulan elektrik faturasını ödeyemeyen, elektriği kesilen, o yaşında, o çalışmaya rağmen, o faturayı ödeyecek parası olmadığından elektrik direğine tırmanıp, elektrik çekmeye çalışan, o direktan düşüp dakikasında ölen ve cebinde yalnızca 1,5 lira çıkan Ferhat Danışman'dan. Kızı ve torunu ortada kalan çok yoksul Ferhat Danışman'dan...

Böylesi bir bolluk çağında, böylesi ileri üretim koşullarında, tüm ömrünü çalışarak geçiren tek bir insana dahi böylesine vahşice davranan, onu aç ve çaresiz bırakan bir toplum yıkılmayı her şeyiyle hak eder. Milyonlarca insanın, emekçinin benzer koşullarda olduğunu saymıyoruz bile.

Üretici güçler öyle bir zenginlik yarattı ki, bu zenginlik, bu zamana kadar yaşamış ve ölmüş olan tüm emekçi kuşakların zenginliğidir. Kendi öz ürünüdür. İşçi ve emekçiler kendilerinin olanı, tüm üretim araçları ve yaratılmış tüm toplumsal zenginliği bu vahşi kapitalist üretim biçimini yıkararak alacaklar.

Korkunun ecele faydası olmadığını ve geleceğin sosyalizm olacağını bilerek ve bu umut içinde, yüreği yaşadığı koşullara öfkeyle dolu her bir işçiye ulaşmak, onlara bıkmadan usanmadan bu umudu aşılayarak devrimci sınıf savaşı içinde örgütlemek ve eğitmek, devrimci olanın görevidir.

BUGÜNÜN VE YARININ ÇOCUKLARININ TEK KORUYUCUSU

SENA DEMİR

Her birisinin gül yüzü vardı. Çocuk gülüşlerinde yaşam saklıydı ve öyle kaldılar. Güzellikleri, masumiyetleriyle hepimizin vicdanlarında derin izler bıraktılar. Bir toplumun çocuklarının yok oluşunu yaşıyoruz. Bu çocuklar, emekçi halkların çocuklarıdır. Onlar yalnızca ansızın gözden kaybolmuyorlar, her gün yoksulluğun şiddetini, aşağılanmanın kırbağı altında acıyla büyüyorlar. Leyla, Eylül ve daha onbinlerce kaybedilmiş çocuk... Neredeler? Neden bulunamıyorlar? Yoksa bulunulması mı istenmiyor? Kapitalizmin vahşiliğini biraz bilen insanın aklına neler gelmez! Örneğin Meksika'da yıllar sonra açığa çıkmıştır ki, Meksika'nın kayıp çocuklarının faili mafya-polisti. Kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu her yerde, bazen büyük tekellerin ucuz emek gücü ihtiyacını karşılamak için, bazen organ mafyasının karı için, bazen fuhuş vb için gözden kayboluyor çocuklar. Peki bizdekilerin tekil-bireysel olduğuna ne kadar eminiz?

Çocukların yaşamı ile ilgili Türkiye'nin karnesinin iyi olmadığını söylenir de, bunun gerçek sebebi hiçbir zaman söylenmez. Yüz bin çocuğun kayıp olması, iki milyon çocuğun işçi olması, milyonlarcasının açlık ve yoksulluk içinde yaşaması, sayısı bir türlü tespit edilemeyen çocuğun tecavüz-tacize uğraması, Sevcen, Uğur, Berkin, Azad gibi daha nice çocuğun panzer altında kalarak, kurşunlanarak öldürülmesi... Bunlar kapitalist-faşist devletin vahşiliği değil de nedir? Bu ülkede dinci ya da sözde laik fark etmez, hükümet olmuş hangi burjuva parti çocuklarla ilgili sorunlardan bir tekini çözdü? Hangi çocuğun, kaç çocuğun değil, sorunlarından hangisini bu sistem çözmüştür? Hiç! Koskoca bir hiç! Çünkü, bataklığın kendisi kapitalist sistemdir.

Günlerdir tv ve gazetelerde kaçırılan-öldürülen çocuklarla ilgili haberler idam ve hadım tartışmalarıyla birlikte yürütülüyor. Suç ve suçun kaynağı değil, ceza biçimleri gündeme getirilirken, kapitalist devlet sorunu sistemin çürümüşlüğünden, kaynağından uzaklaştırıp, "sapık birey"e indirgeniyor. Kapitalizmin çürümüşlüğüne topluma sirayet etmemesi mümkün değil. Ama onlar (kapitalistler) işi bir adım ileri götürerek toplum ahlakına egemen erkeğin güçlü cinsel ihtiyacı ve günahkar kadının teslimiyeti üzerinden dizayn etmeye çalışırken, katkılarını da inkar ediyorlar. Yani kapitalist devlet, çocukların karşılaştığı bu vahşete öfke duyan kitlelerin karşısına cani-sapık bireyi çıkarıp, bu esnada çocukların korunma sorumluluğunu ailelere mal edip, sorunu kesinkes kendinden uzaklaştırarak, kendi politik çıkarını koruyor.

Dikkat edilirse çocuklara yönelik her saldırı ve vahşette tartışmanın önünü açmıyor, duygusal hezeyanlar oluşmasına bile izin vermiyor. Örneğin, kendi yaşından daha fazla kurşunla can veren Uğur'un katillerini; panzer altında kalan Azad'ın, gaz bombasıyla vurulan Berkin'in ve daha nice çocuğun katillerini cansiperane savundu. Tıpkı Ensar Vakfı olayında, çocukları savunmak yerine kurumu ödüllendirmesi gibi. Kadın ve Aile Bakanının "bir kereden bir şey olmaz" demesi; sınıf bilinci almış bu faşist kadının caniyane sözü, kapitalist sınıfın karakterini, emekçilere ve çocuklarına yaklaşımını göstermektedir. Peki yurt yangınında yanarak can veren çocukların hesabı, sorumluluğu ne oldu? Basit bir adli vakadan öte değil bu onlar için... Yoksul insanlar çocuklarını okutabilmek için cemaatlara-tarikatlara veriyor ve bu cemaat-tarikatlar devletin her türlü koruması ve olanağı altında oluyor. Böylesi sayısız örnekle dolu hayatımız. Devlet kendisine dönecek her şeyin üstünü titizlikle örtüyor.

Çocuklara yönelik vahşetle ilgili toplumda çok ciddi bir endişe ve öfke var. Devlet bu öfkenin kendisine çevrilmesinden, birey-erkeğe dönmesini tercih ediyor. Erkeği ise "allah-cehennem" korkusu duymaya çağırıyor, duymazsa hadım etmekle tehdit ediyor. "Olmadı idam ederiz, bu esnada tüm solcuları da temizlemiş oluruz" diye ellerini ovuşturmakta faşistler. Yani iktidar, her zamanki gibi sorunu kendinden uzaklaştırıp aklanma peşinde. Ancak buna asla izin vermeyeceğiz. Emekçilere "kapitalizmin çocuklarımızı yok etmesine izin vermeyeceğimizi" söyleyecek, yoksul halkları mücadeleye katılmaya ve büyümeye çağıracağız.

Burjuva faşist devletin iki yüzlülüğü, alçaklığı ve vahşiliğine dönmemiş bir toplumsal tepki çocukları korumaktan uzaktır. Tekellerin kar oranlarını yükseltmenin ve sömürünün en olanaklı şekillerini ayrıntılarıyla düşünen, sermayenin güvenliği için her şeyi yapan, her önlemleri alan, bunun dışında insanları sadakalara muhtaç eden tekellerin iktidarı, ne kaybolan, ne katledilen, ne cinsel saldırılara uğrayan ne de yoksulluk içinde yaşayan çocuklar için hiçbir şey yapmamaya devam edecektir. Bu nedenle tek başına ve soyut "çocuğuma dokunma" demek, "çözüm idam, kastrasyon değil" demek, bir şey söylemek manasına gelmez. Bunu engelleyecek gerçek güç, emekçi halklar olacaktır. Tekeller ve onun iktidarları emekçi halkların öfkesinden kurtulamayacaktır.

Bugünün ve yarının çocuklarını koruyabilecek tek devlet sosyalist devlettir. Bu kadar yalın ve anlaşılır gerçeği emekçilere anlatmak da devrimcilere, komünistlere düşmektedir.

SESSİZ ÇIĞLIĞIN SESİ

kartımızı alıp gidiyoruz. Çünkü şirketler halkı kandırıyor, olumsuz etkileri anlatmıyor, iş sahası açılacağını anlatıyor" diyerek aktarıyor yaşananları.

*Edremit Çevre Platformu İkinci ilçesinde (EDÇEP) 7901 futbol sahası genişliğinde (66 milyon 60 bin metrekare) alan için altın madeni işletmek için ruhsat almaya çalıştığını ve Türkiye'nin en büyük altın madeni ocağı kurulacağını duyurdu. Proje özel koruma bölgesi olan Karaçam ormanlık alanıdır. 1100 kilo topraktan 1 gram altın elde edileceğini, bu altına ulaşmak için bir günde 5 milyon 11 bin 200 litre su kullanılacağını (20 bin insanın günlük su tüketimi kadar) duyurdu. Vergilendirme ve şirket beyanının yeterli olacağını, denetleme yapılmayacağı gibi yasal zemlinin de oluşturulduğu ifade edildi.

Milyarlarca yıllık evrimi içerisinde yeraltı ve yerüstü canlılarıyla nefes alan gezegenimiz kısacık bir "an" kadar bir zaman diliminde sanayi, ulaşım, sıcaklık artışı, zararlı tarım uygulamaları, ormansızlaştırma, plastik yığınakları gibi, insanlığın neden olduğu geri getirilemez tahribatlarla, kendisini yenileyemeyeceği kadar kısa sürede yok oluşa sürükleniyor. Yaşama bilinçli müdahale edebilen insanlık, şimdi kendi geleceği ile gezegenimizin geleceğinin ortak olduğunu ve birlikte yok oluşa sürüklenme tehdidi altında olduğunu görmek durumunda.

10-22 Temmuz arasında derlenen haberlerden bazıları aktaralım;

*Eskişehir'in Günyüzü ilçesinde baraj gölünün kurumasıyla balıklar karaya vurdu.

*Sakarya Nehri'nde ve Düzce Asar Deresi'nde 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde olan arıtma tesisinin bozulması sonucu atık suları arıtmadan nehre dökülerek, rengini değiştirdiği görülüyor. Bu yetmezmiş gibi hidro elektrik santralleri önünde biriken kumlu suyun balık ölümlerine neden olduğu belirtiliyor.

*Ayvalık'ın 9 köyünde çeşmeden arsenik akıyor. Bunun en büyük sorumlusunun Madra Barajı yanındaki Bilfer Demir Madencilik işletme tesisi olduğu yöre halkınca da biliniyor.

*Çöpleri denizin derin noktasına bırakmak anlamına gelen Derin Deşarj Projesi için uzmanlar pisliğin halının altına süpürülmesi olduğuna dikkat çekiyorlar. Edremit Körfezi'ne yapılmak istenen Derin Deniz Deşarjının Burhaniye'deki etkilerini aktaran uzmanlar, geceleri denizin renginin değiştiğini, kirliliğin körfez olması nedeniyle kendisini yenileyemediğini, yani körfezi öldürdüğünü belirtiyorlar.

*Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın internet sitesinden reklam yapılarak denizaltı turizmi ile övüldüğü Edirne Saroz Körfezi'nde büyük yıkım projeleri yapılıyor. 144 balık çeşidinin, 78 tür deniz bitkisininin, 34 tür süngerin bulunduğu canlı körfezde, sualtı sporları ile ilgilenenlerin davet edildiği alanda 270 metre uzunluğunda dolgu platformu inşa ediliyor. 100 bin tonluk gemilerin, 15 metrelik pervaneleri ile denize bırakacağı atıklar ile canlıları yok edeceğini söyleyen yöre halkı, "Saroz'da siroz istemiyoruz, Saroz'da gemiler değil, balıklar yüzmeli" diyerek yürüyüşe geçti ve ÇED Bilgilendirme toplantısını yaptırmadılar.

*Muğla'nın Bodrum ilçesinde, İzmir'in Bayındır ilçesinde çıkan şüpheli yangınlarla 185 hektar orman (20 futbol sahası kadar bir alan) kül oldu.

*Maraş Orman Müdürlüğü "canlı kaybı yaşanmazken bir içimci yaralandı" açıklamasıyla ormandan ve ormanda yaşayan canlılarla ne derece ilgili olduğunu ortaya koymuş oldu.

*Rüzgar Enerji Santrallerinin (RES) yaşam alanlarına yakınlığı sebebiyle şikayetçi olan İzmir Karaburun köylüleri şöyle açıklama yaptılar:

"İnsan kulağının duyamayacağı bir ses yayıyor rüzgar enerji santralleri. Hayvanlarımızda düşük veya erken doğumlar yaşanıyor. Arı kolonilerimiz bölgeden kaçıyor. Arı olmazsa tarım yapılamaz ki..."

Bir başka köylü barajlara değiniyor; "Barajların kurulması bölgedeki nem oranını değiştirdi, yaşanmaz hale getirdiler yöremizi. Sonuna kadar mücadele edip, dava açacağız." Madenlere değinen köylü ise "Madenler bizi bitirdi, ürünlerimizin verimliliği düştü. Havamız kirlendi. 2 senede 10 ton zeytin alıyorsak, şimdi 5 ton alıyoruz. Aileler nasıl geçsin böyle. Önce armutlarımız kurudu, sonra incirlerimiz, şimdi de zeytinlerimiz. Bizden bu toprakları bırakıp gitmemizi istiyorlar. Nereye gidelim? Buralar bizim."

*Edremit, Kazdağları'nın ağaçları madenlere feda ediyor. Dereleri baraj projeleriyle tehdit ediliyor. Taş ve kömür ocakları yerleşim yerlerine çok yakın. Önce bitki örtüsü traşlanıyor, yaban hayatı yok ediliyor. Sonra derin cehennem çukurları ve toz dağları oluşturuyorlar.

Kaz Dağları Doğal ve Kültürel Varlıkları Koruma Derneği Başkanı Süheyla Doğan; "Nerede bilgilendirme toplantısı varsa pan-

kadar evrilen öğretici aşamaların olmasıdır.

Devletle ilk karşı karşıya gelişlerin yaşandığı eylemlerin ise yıkım şirketleriyle mahkeme yoluyla mücadeleye başladıkları aşama olduğunu unutmamalıyız. Tüm bu süreçler boyunca bu şirketlerin her türlü hukuksuz ve vahşi saldırılarına devletin nasıl yasal zeminler oluşturduğunu ya da engellemeyerek destek verdiğini acı derslerle öğreniyorlar mücadeleden.

Bu mücadele platformlarının en büyük handikapı ise, mücadelenin proletarya ve emekçilerin mücadeleleri ile birleştirilememesidir. Oysa yıkım şirketleri bölgeye girdiklerinde ilk söylemleri 'iş istihdamı yapılacağı' yönünde oluyordu. Bununla yöre insanını az da olsa ekonomik kaygıları nedeniyle projelerini destekleyeceklerini ya da mücadeleyi bölücü bir etkisi olacağını hesap ederek projelerini anlatıyorlar. Ya işsizlik ya doğanın, yaşam alanlarının yıkımı ikilemiyle insanlar karşı karşıya getiriliyor.

Tarım politikaları, tarımsal üretim yapmanın önünde engel halini alırken toprağımızı işlenmediği için betonlaşırken bu gidişi durdurabiliriz.

Madene ihtiyacımız varsa toprağın bağrından cevheri söküp aldıklarında yok olmuş bir bölge bırakmayıp doğayla uyumlu bir şekilde yeraltı kaynaklarını kullanabilecek bir sistem oluşturabiliriz.

Sanayiye belli şehirlere yağmak yerine hangi bölgelerde ne üretileceğine nasıl daha verimli ve doğayla uyumlu halde olacağına göre sanayinin yerleşimini sağlayabiliriz. Böylece kirliliğin oluşmasını engelleyecek filtre, arıtma sistemi vb güçlendirilerek ve kontrol altına alınarak sağlıklı bir yaşamın sürdürülebileceği bir üretim sistemini oluşturabiliriz.

Gezegenimizin dengesi, insan sağlığı ve doğanın tahribata uğramadığı uygulamaların hayata geçirilmesi için tüm bunlara önem veren bir toplumsal sistem olmalıdır. Servetlerine servet katmak için sömürü çarklarında yaşama dair her şeyi yıkıp parçalayan tekellerin egemenliğinde doğamız, sağlığımız için yürüttüğümüz mücadelemiz işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleleri ile bütünleştirilmelidir.

Sosyalizm toplumsal bir sistemdir. İnsanlığın ve doğanın gelişiminin uyumunun ön koşuludur. Ürettiklerimizin bizlere geri döndüğü, toplumsal üretimin, toplumsal zenginleşmeye yol açtığı bir sistemdir. Günlük mücadelelerimiz toplumun değişip dönüşümünde önemli bir paya sahiptir. İçinde bulunduğumuz topluma, doğaya, sokağa sahip çıkarak besliyoruz. Parasıyla her şeyi satın alabileceğini, istediği her şeyi yapabileceğini düşünen kapitalistlere karşı mücadele "Saldırdıklarınızın tümü bize ait değerlerdir, tüm toplumundur" deme iradesiyle sahiplenmemizden geçiyor. Kimse senin o an fark ettiğin soruna henüz eğilmemiş olabilir. Bir tek insan ile başlar bazen ve kitlelerin birleşen adımları tıpkı Gezi'ye ilk çadırı kuranlar ya da HES'e karşı bastonu ile jandarmanın önünde duran annemiz gibi...

Yapmamız gereken ilk şey farkında olmak ve atılması gerektiğini düşündüğümüz adımları atmaktır. Unutmamalıyız ki, kilometrelerce sürecek bir yolculuk bir tek adımla başlar.

DAĞDAN KOPAN ATEŞ

Latin Amerika ülkelerinden Nikaragua'da Somoza diktatörlüğünü yıkan Sandinist FSLN örgütünde genç yaşlardan itibaren yer alan Omar Cabezas'ın yaşadığı süreci aktardığı anıbelge niteliğinde bir roman Dağdan Kopan Ateş.

1926'da Amerika denizcilerinin işgaline başkaldıran Agosto Sandino'nun yolunu izleyen FSLN'nin devrimci örgütlenmesinin aktarıldığı romanda, Nikaragua'nın tarihindeki önemli olaylara yer veriliyor.

Nikaragua'nın siyasal tarihinde önemli bir yeri olan Leon şehrinde doğan Omar Cabezas, 1960'ların sonlarında lise öğrencisiyken devrimci hareketler de gençlik arasında yükselmeye başlamıştı. Leon'da özellikle üniversitede FSLN'nin yönlendirmesindeki FER (Devrimci Öğrenci Cephesi) etkindir.

Fakat tüm Nikaragua'da devrimci öğrenci örgütlenmeleri, komünistlerin yer aldığı ve gençleri olmadık maceralara sürükleyen örgütler olarak görülmektedir halk tarafından. Hele ki FER'e katılmak dağlarda gerilla olmak ve sonunda Somoza'nın ulusal muhafızlarının işkenceleri veya kurşun yağmuruyla delik deşik olup ölmek demektir.

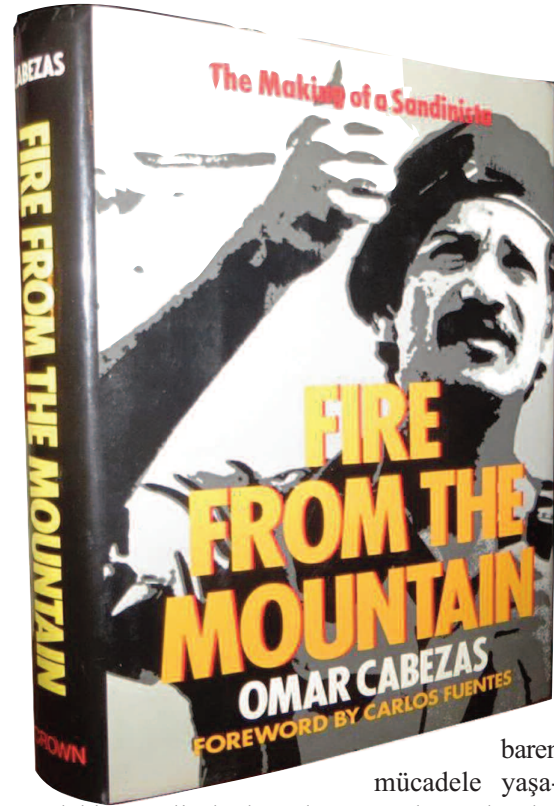
Somoza diktatörlüğünün sona ermesi için bir devrimin gerektiğini düşünen Cabezas'a FER'e katılması önerildiğinde kaygıları ve korkuları olmasına rağmen öncü gençler içinde kararlı ve güvendiği arkadaşlarının olması, onların "Che gibi olmak" şiarını öne çıkarmaları Cabezas'ın mücadeleye katılmasında etkili olur.

Üniversitede marksizmle de tanışan Cabezas, öğrenci gençlik içinde lider öğrencilerden biri olur. Buna rağmen yoksul Nikaraguarlıları örgütlemek oldukça zordur ve yeni yöntemler bulmak gerekmektedir.

Nikaragua'nın yoksul barrio'larında (mahalle) küçük çoban ateşleri yakarak gerçekleştirdikleri eylemlerle yavaş yavaş insanların ateşin çevresinde toplanmaya başladıklarını görürler. 'Ateş birleştirici kaynaştırıcı'dır. Bir süre sonra ateşler büyümeye başka yoksul barrio'lara yayılmaya başlar. Ateşin başında toplananlar çoğalmakta, gündüzleri acımasızca sömürülen Nikaraguarlılar akşamları isyanlarını dile getirdikleri ateşin başında toplanmakta ve onu büyütmektedir. Ateşin birleştirici gücünün yıkıcı bir gücün simgesi olduğunu görür Cabezas.

Bir süre yeraltında çalışmak zorunda kalan Omar Cabezas, köylülerle iletişime geçmeye çalıştığında farklı yöntemler geliştirmeyi öğrenmek durumundadır.

Devrim mücadelesine katıldığı günlerden itibaren

baren mücadele yaşamındaki önemli olayları aktaran Cabezas bu dönemde yaşadığı coşkuyu, öfkeyi, kaygılarını, korkularını, yalnızlığı, zorlandığı anları da içtenlikle aktarır.

Mücadelede içinde yer aldığı her yeni alan, yeni ortam bir çok yeni soru, merak, kimi zaman kaygılar aşılması gereken yeni zorluklar ve engellerdir aynı zamanda.

Gerillaya katılmak için şehirden ayrılırken Leon'un yoksul barrio'larında ateşleri öğrenciler değil, halkın kendisi yakmaya başlamıştır. Cabezas şehirlerin ufkunda parıldayan büyük ateşe küçük bir kıvılcım eklemenin mutluluğunu duyar.

Cabezas için dağlara doğru yolculukla birlikte yeni sorular, yeni zorlukları aşma süreci de başlar. Kamp nerededir? Nasıl bir şeydir? Bu gerilla hareketi kaç kişiden oluşur? Hep isimlerini duydukları gerillalarla tanışacaklar mı? Bir gerilla neye benzer? Yüzü, hareketleri nasıldır? Bu hareket Somoza'yı yenebilecek kadar güçlü müdür? Şimdi dağlara doğru yolculuk yapanlar zaferi görecekler mi?

Şehirde kısa zamanda gençlik hareketinin lideri olan Cabezas, dağlarda hiç beklemediği zorlukları aşmak zorundadır. Dağlarda yaşam bambaşkadır.

Gerilla olmak için çıktıkları yolculukta ormanlık alanlarda, dikenli çalılıklar, insanı içine çeken çamurlar, ırmaklar, dik yamaçlar, kimi zaman aç bir şekilde yürümek zorundadırlar. Üstelik bu yürüyüş en başından itibaren uygulanan sıkı disiplinle uyarak "çıt çıkarmadan ve hiçbir iz bırakmadan" yapılmak zorundadır. Bu konuda sık sık

uyarılmakta ve hızlanmaları istenmektedir.

Cabezas, dağlarda, şehirdeyken bildiği her şeyin yitirdiği duygusunu yaşar. Şehirdeki insanlar, yakınları, sevdiği kadın yoktur; şehirdeki renkler, sesler, şehirdeki tatlar kokular yoktur. Bir süre tüm duyularını yitirdiğini düşünen Cabezas dağlarda insanın yeniden şekillendiğine tanık olur. Burada yeşiller içindeki renklerin ayrımını, zamanı kavramayı, görmeyi, duymayı, koklamayı yeniden öğrenir adeta. Duyuları ve hareketleri yeni alışkanlıklar kazanırken insanın bu zor dağ yaşamında görünümünün de değiştiğini anlar.

Kampa ulaşmaya çalışırken her geçen gün daha zor koşullar da yola devam etmeyi, dağlarda hayatta kalmayı öğrenmek gerekmektedir. Kendilerini bu kadar zorlayan şartların yanında komutanlarının sert disiplini zaman zaman onları isyan edecek noktaya getirmektedir.

Bir gün kampa yiyecek taşımak gerektiğinde çok ağır yüklerine rağmen, komutanlarının dağlık alanda daha hızlı ilerlemesini istemesine isyan ederler. Komutanları onları bir süre öylece bırakıp gider. Sonra geri dönen Tello şöyle der:

"Companerolar yeni adamı nerede bulacaksınız biliyor musunuz? Devrim zaferine erince yeni toplumla birlikte yaratmak istediğiniz yeni insan gelecektir. Onun nerede olduğunu biliyor musunuz? Tırmanmadığınız tepenin üstündedir. Tam oradadır. Gidin ve ona ulaşın, onu yakalayın. Yeni insan normal insanı aşmıştır. Yorgun ve bitkin hissediyorsanız bunu unutun. Tepeye tırmanın. Tepeye varınca yeni insandan küçük bir parça bulacaksınız. Yeni insanı yaratmaya tam burada başlayacağız. Tam burada yeni insan şekillenecek. Frente'nin yeni insanlar örgütü olması gerekir. Zaferden sonra yeni insanlar toplumunu kurabilecek insanlar. Eğer bu yalnızca bir laf değilse gidin ve ona yetişin" der.

Cabezas ve yoldaşları bunun üzerine Küba devriminin liderlerinden Che'yi ve 'yeni insan' kavramını, kendilerine öncülük eden komutanlarını düşünürler. Yüklerini sırtlarına alıp ilerlemeye başlarlar. Daha önce defalarca dinlendikleri mesafeyi hiç dinlenmeden yürüdüklerinde ve kampa ulaştıklarında artık büyüyüp 'adam olduklarını' hissedebilirler.

KİTAP TANITIMI

FSLN sık sık askeri eylemler yapmakta bunların bir çoğu harekete ve halka moral ve güç kazandıran eylemler olmaktadır. Fakat zaman zaman kötü haberler de alırlar.

Cabezas'ı en çok etkileyen olaylardan biri çok değer verdiği komutanlarından Rene Tajeda (Tello)'nun öldürülmesidir. Bu olayın ardından sorular sormaya başlar. "Bize bunca şeyi öğreten, her şeyi en iyi bilen, en yetkin ve disiplinli, her zaman tetikte olan bir komutan öldürülebiliyorsa, bunca çabanın ve eğitimin anlamı var mı? Bu hareket gerçekten Somoza'yı devirebilecek güç ve yeteneğe sahip mi?" Bir dönem sorularla geçer...

Fakat gerek geçmişteki kendi deneyimleri, gerekse de komutanlarının yaşamlarını düşündüğünde, Tello'nun sözünü hatırlar. Bir eğitim sonrası şöyle der Tello: "Somoza'nın muhafızları artık beni öldürebilirler" çünkü Tello geride devrimi gerçekleştirecek başka insanların olduğunu bilmektedir.

Cabezas anılarında dağlarda çok zorlandığı anlarda hayata tutunmasını sağlayan şeyin sevdiği

kadın olduğunu da aktarır. Fakat bir gün sevdiği kadının artık bir başkasını sevdiğini öğrendiğinde ona söylediği sözlerin anlamının da değiştiğini fark eder.

Dağdan Kopan Ateş'i okurken başta kadınlar olmak üzere okurların tepkisini çekecek yönü ise cinsiyetçi ifadelerin de yer aldığı eril bir dilin kullanılmış olması, okurken sık sık kitabın yazıldığı dönemi ve yazarın yaşadığı ülkenin özgün koşullarını dikkate almayı gerektiriyor.

Dağdan Kopan Ateş, Sandino'nun isyanını çoban ateşleriyle yoksul mahallelere, Subtiavali Kızılderilileri taşıyan, dağlardaki bir avuç insanın diktatörlüğü devirecek güce ulaşmasını sağlayan 'yeni insan'ın öyküsüdür.

İNSANLIK UÇUŞU

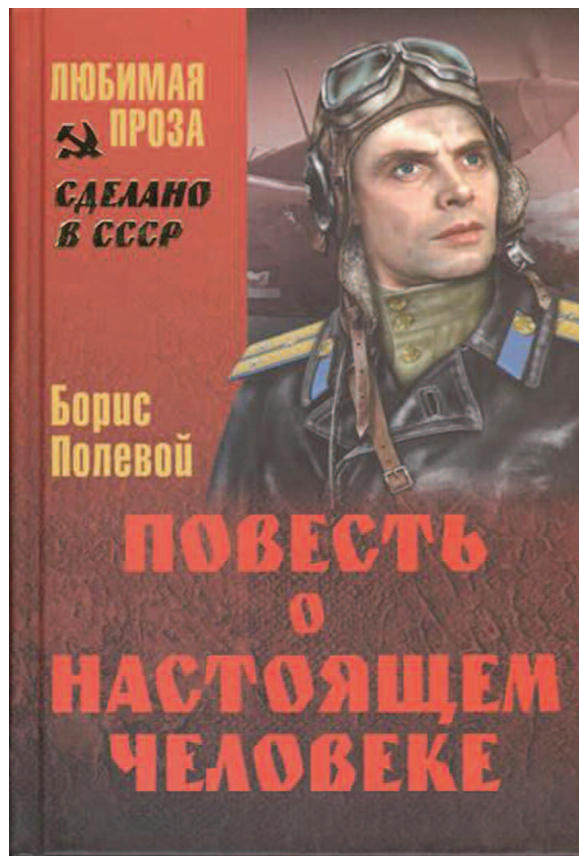
Uzun süredir bir romanı zevkle okumamıştım. Kitaplığı inceleyen "İnsanlık Uçuşu" adlı romanı gördüm. Cezbedici bir şeyler vardı bu adda. Elime aldım, şöyle bir göz atayım derken, gün bittii! Kitap da bittii!

Zaferle sonuçlanmak üzere olan Orel savaşının son günleriydi. Kuzeyden saldıran öncü alaylar, Krosnogorsk tepelerinden yanan şehri gördüklerine dair haber veriyorlardı. Hemen bu günlerde Bryansk cephesinden alınan bir habere göre, bu bölgedeki hassa hava avcı alayı pilotlarının son 9 günde 47 düşman uçağı düşürdükleri bildiriliyordu. Kendileri ise 5 uçak ile 3 pilot kaybetmişlerdi. Düşürülen pilotlardan ikisi paraşütle atlamış, yaya olarak alaylarına dönmüşlerdi. Kızıl ordunun hızla ilerlediği günlerde bile böyle bir zafer olağanüstüydü. Ben hassa alayına mensup pilotların kahramanlıklarını "Pravda" gazetesine yazmak için bu alaya bir yolcu uçağı ile gelmişim" diye anlatıyor kitabın yazarı Boris Polevay. Hassa alayında geçirdiği gecenin sonunda, hiç beklemediği bir hikayeyele

dönüyor. Bu hikaye, o gece sabaha kadar şaşkınlık ve heyecanla doldurduğu defterlerle birlikte bir süre bir köşede kalıyor.

Savaş bitiyor, faşizm yeniliyor. Boris Polevay, Nürnberg'de, uluslararası savaş mahkemelerinin oturumlarına katılıyor. Almanya'nın Hitler'den sonra iki numaralı Nazisi olan Göring'in sorgulamalarını izliyor. Bu sorgulamalarda Göring, ciddi bir hataya düştüklerinden bahsediyor. Bu hata onun için Sovyet Ruslarını tanınamış ve anlamamış olmalarıdır. "En iyi istihbarat servisi bile Sovyetlerin gerçek askeri varlığını açıklayamaz. Ben insanların, yabancılar için daima bir bilinmez olan Rus insanlarını kastediyorum" diyor Göring. Napolyon ile aynı hataya düştüklerini itiraf ediyor. Nazilerin öngörmedikleri 'gerçek insanın' Sovyet insanının hikayesi. Bir dostunun, bir yoldaşının hayatını paylaşır gibi paylaşıyorsunuz Meresev'in anılarını. Bu ön-

edemedikleri unsur "Sovyet insanı" önceden öngörülemeyen etkisiyle faşizmi ağır bir yenilgiye uğrattı. Düşmanda korku, dostta güven uyandırdı. Polevay Göring'i dinlerken, hassa alayında gece boyunca doldurduğu defterlerde duran Aleksey Meresev'in hikayesini anımsıyor. Başarılı bir pilotken düşman hattında uçağı düşen, parçalanmış ayaklarıyla iki hafta düşman hattında sürünerek yoldaşlarına ulaşan, iki ayağı da kesilen Meresev. Tek bir parmağın bile eksik olsa asla binilemeyecek savaş uçaklarına iki tahta bacakla tekrar binmek isteyen, her "olmaz" dendiğinde "olur, ben Sovyet adamıyım!" diyen ve o uçağı tekrar binip tekrar Alman uçaklarına korku salan Aleksey Meresev'in hikayesi. Nazilerin öngörmedikleri 'gerçek insanın' Sovyet insanının hikayesi. Bir dostunun, bir yoldaşının hayatını paylaşır gibi paylaşıyorsunuz Meresev'in anılarını. Bu ön-

KİTAP TANITIMI

görülemeyen devrimci insan dün nasıl şaşkına çeviriyorsa hasmını, nasıl kahramanca yol açıyorsa insanlığın geleceğe yürüyüşüne, bugün de öyle açıyor. Onun adı dün Meresev'ti Tanya'dı, bugün Avesta, Sinan Ateş... Devrimin, sosyalizmin yiğit kızları ve oğulları...

Boris Polevay, Göring'in savunmasını dinledikten sonra o gece doldurduğu defterleri önüne alıyor, gerçek insanın hikayesini yazıyor... İnsanlık Uçuş'unu...

Böyle kitaplar okunmaya değer, okuyun derim.

KÜBA KUŞATILMIŞ BİR SOSYALİST ADA-II

Yazımızın ilk bölümünde Küba için en yakıcı gerçeğin abluka olduğunu ve bunun yaşamın her alanında hissedildiğini söylemiştik. Küba, "her şeye rağmen ve her şeyden dolayı" ablukaya direniyor. Yıllar önce Fidel'in, "Bugün bizim dünya devrimcilerinin düşlerine yapacağımız en büyük katkı bu kararlılığımız olacaktır" derken kastettiği şeyin ne olduğunu insan Küba'ya geldiğinde daha iyi anlıyor. Emperyalizmin bütün teslim alma çabalarına karşı Küba halkı büyük bir özveriyle direniyor; Küba Komünist Partisi, sosyalizm ısrarından vazgeçmiyor. Fidel'in "Gerçekirse bu adayı batırırız; yine de emperyalizme teslim etmeyiz" sözleri adeta her Kübalı için vazgeçilmez bir ilke haline gelmiş. Elian Gonzales'in babası Juan Miguel Gonzales'in ABD yönetimi tarafından ABD'de kalmaları, Küba'ya dönmeleri için kendilerine teklif edilen maddi zenginliği elinin tersiyle itip oğlunu da alarak ülkesine dönmesi, bugün hala yaşayan bir örnek olarak Küba'nın yarattığı "yeni insan"ı simgeliyor.

Küba'nın "yeni insan"ları, bütün imkansızlıklara rağmen bağımsızlıktan, devrimden ve sosyalizmden vazgeçmemeyi bir yaşam felsefesi haline getirmişler. İşte onları mutlu eden gerçeklik de bu. Bizim kaldığımız iki hafta boyunca gözlemlediğimiz en önemli olgulardan biri de buydu: Kübalılar bütün yoksunluklara rağmen mutlular. Müzik dinliyor, dans ediyor, sinemaya gidiyor, rom içiyor, şaşık oluyor, sokaklarda özgürce ve hoş bir ritimle yürüyorlar. Siz onlar yürürken bile devinimi, ritmi, canlılığı hissediyorsunuz. "Fidel'in sıkıtlığı el/ yalansız hüriyetin eli" sanki bütün Havana sokaklarından size uzanıyor; sizi yanına çağırıyor..."*çocuk bahçeleriyle hüriyeti/ hüriyetle bu şehrin insanlarını birbirinden ayırt etmiyor...*"*hüriyet sözcüğünü söylerken sulanıyor ağızları Kübalıların/ balkutusu bir karpuzu kesiyorlarmış gibi"...*

Biz Küba'ya daha çok eşimin kanser tedavisi nedeniyle geldiğimiz için doğal olarak en çok merak ettiğimiz yerlerden biri de hastaneleriydi. Hepsinin görme şansız olmadı; ama daha çok kanser tedavisinde gösterdiği başarıyla öne çıkmış olan La Pradera Hastanesi, Küba hakkında söylenenleri fazlasıyla doğrular nitelikteydi. Türkiye'ye geldiğinde tanıştığımız Kübalı onkolog doktor Anabely Garcia, bu hastanede çalışıyordu. Randevusuz gelmiştik; ama o gün hastanede olduğunu biliyorduk. Kayıt işlemleri için kağıtlarımızı verdik ve beklemeye başladık.

Bu arada hastanenin içine göz gezdirdik. Bir çok yerde Hugo Chavez'in resimlerine rastlıyoruz. Önce, "acaba bu hastanenin yapımına Venezuela devleti yardım mı buldu?" diye düşünüyoruz. Sonradan öğreniyoruz ki, Hugo Chavez de bu hastanede kanser tedavisi görmüş. Ve hatta Maradona bu hastanede bağımlılık tedavisi görerek uyuşturucudan kurtulmuş ve Arif Sağ, burada kanser aşısı olmuş. Hastane çok temiz, düzenli ve ferah...1996 yılında yapılmış; beş yıldızlı otelleri andırıyor. Çok geniş, yemyeşil, ağaçlarla kaplı ve içinde atlar dolaşan bir bahçesi var. Bahçenin orta-

Bizim yıllar önce Küba için yapmış olduğumuz "Yüzyılımızın Komünü" belirlemesi, gerçekliği tam yansıtır. Özellikle dünya sosyalist sisteminin dağılmasından sonra Küba'nın ayakta kalması neredeyse imkansız görünürken, Küba zor dönemleri aşarak, ekonomisini düze çıkarmayı başarmış, bu arada iki büyük kasırga felaketini atlattı. Küba halkı, insanüstü bir dayanma gücü göstererek, dünya üzerinde sosyalizmin bayrağını en yükseklerde dalgalandırmayı bilmişti.

Bugün de hala dünya üzerindeki bütün komünistlerin, sosyalistlerin, devrimci ve ilericilerin bakmakta olduğu yer olma özelliğini sürdürüyor; bugün komünizmi hedeflemiyor oluşu, emperyalist-kapitalist devletlere bir göz kırpmaya değil, kendi gerçekliğine göre hareket etme bilincidir.

sında kocaman bir yüzme havuzu, suyu tertemiz ve berrak... İçimden "burada yatan hasta yaşadığı" diye geçiriyorum; gerçekten değme otellere taş çıkartıyor. Ve en önemlisi çalışanların nezaketi, özeni... abartısız söylüyorum, size nadide bir çiçek gibi davranıyorlar. Türkiye'nin Onkoloji hastanelerinde gördüğümüz, kabalıktan, özensizlikten burada eser yok.

Burada az bir parayla internet kartı da edinebiliyor ve 1 saat internete girebiliyorsunuz. Küba'da internet biraz sıkıntılı. Her yerde internet bağlantısı yok; internete girebilmek için belirli yerlere yürümek ve 1 saatlik ya da 5 saatlik devletin çıkardığı internet kartlarından temin etmek zorundasınız. Genellikle büyük alışveriş merkezleri, hastane veya devlet kurumları, büyük oteller ve bahsettiğimiz kartların resmi olarak satıldığı yerlerde internete girebiliyorsunuz. Eğer turistseniz kartı alabilmek için pasaport göstermeniz gerekiyor. İnternetin ve akıllı telefonların giderek daha yaygın kullanımıyla birlikte bu internet kartlarının el altından alın-satımı da başlamış ne yazık ki. Ve ne yazık ki bu, gelir edinmede bir farklılaşmayı da getirmiş. Küba devleti bu tür alım-satım işlerini engellemeye çalışıyor. Bu bir nevi iletişim işleminin yaygınlaşmasını da getirmiş. Bu arada yeri gelmişken Küba devleti, bir süredir küçük özel girişimlere izin veriyor. Aile ya da kişi işletmesi şeklinde küçük lokanta, restaurant, bar, cafe, ekmek satış yeri, büfe vb açabiliyorsunuz. Anladığımız kadarıyla devlet bu-

ralardan vergi alıyor. Bunun dışında bütün gelir işletmeyi açan(lar)a kalıyor. Burada çalışanlara da belirli bir ücret ödeniyor. Son anayasa değişikliği ile, bir süredir devam eden bu duruma resmiyet kazandırılması düşünülüyor.

Yeri gelmişken belirtelim, Küba'daki anayasa değişikliğine ilişkin hiç kimsede kötümser bir hava sezmedik biz. Anayasa değişikliği için Küba Temsilciler Meclisi bir karar aldı. 224 maddeden oluşan yeni anayasa, Fidel'in doğum günü olan 13 Ağustos'ta mahalleler bazında oluşturulmuş binlerce komitede tartışılmaya başladı -biz oradayken tartışmalar daha başlamamıştı-. 15 Kasım'a kadar kamuoyunda tartışılacak, tüm halkla yapılan bu tartışmalardan sonra referanduma sunulacak; referandumdan sonra kabul edildiği şekliyle yürürlüğe girecek. Bu anlamıyla hiç kimsenin bir kaygısının olmaması gerekiyor. Uluslararası medya tekellerinin "Küba, sosyalizmden vazgeçti/ vazgeçiyor" şeklinde manipülasyonlarla sunduğu haberler gerçekliği yansıtmıyor.

Meclis Başkanı Esteban Lazo, 1976 yılında kabul edilen ve üzerinde en son 2002 yılında değişiklik yapılan anayasa metninde yer alan "komünist toplum yaratma hedefi"nin anayasadan çıkarılması ile ilgili olarak, "Bu idealimizden vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor" diyor, "biz, sosyalist, egemen, bağımsız, kalkınmış ve sürdürülebilir bir ülkeye inanıyoruz". Bu sözlerin samimiyetinden bir an olsun şüphe etmemek gerekiyor. Onlar için öncelikli hedef, ablukaya direnmek, ablukayı yarmak ve sosyalist üretim ilişkileri temelinde kalkınmak.

Bizim yıllar önce Küba için yapmış olduğumuz "Yüzyılımızın Komünü" belirlemesi, gerçekliği tam yansıtır. Özellikle dünya sosyalist sisteminin dağılmasından sonra Küba'nın ayakta kalması neredeyse imkansız görünürken, Küba zor dönemleri aşarak, ekonomisini düze çıkarmayı başarmış, bu arada iki büyük kasırga felaketini atlattı. Küba

nuçtur. Üstelik daha halkın görüşü alınarak kesinleştirilmiş bir sonuç yoktur. Emperyalist-kapitalist dünyanın "deli çığlıklar atıp avaz avaz" sevindirir oldukları şeyi anlamak güçtür. Küba, "komünist toplum hedefine ulaşma" düşüncesinden vazgeçse bile, buradan emperyalist efendilere ekmek çıkmaz. Diyelim ki Küba, bugün NEP dönemi Rusya'sında olduğu gibi geriye doğru bir adım atıyor; dünya konjonktürü onu bu adımı atmaya zorluyor. Bu "geri adım"ın sosyalizmi daha da güçlendirmek amacıyla atılmış olduğu açık değil mi?

Biraz bekledikten sonra Anabeli bizi muayene odasında kabul ediyor. Bizi yoldaşca kucakladıktan sonra, daha önce baktığı raporlara vb yeniden bakıyor. Ve bağışıklığı güçlendirici, akrep zehirinden yapılmış dil altı damlasını reçete halinde yazıyor. Eşime 2 yıl boyunca yetecek bu ilaçları temin etmemiz zor oluyor. Anabeli'nin mesai saati içinde bize göstermiş olduğu ilgi ve alakanın doktor-hasta ilişkisinden çok yoldaşlık ilişkisi olduğunu görmek bizi sevindiriyor. Biliyoruz ki, o sadece bize değil, tüm hastalarına aynı şekilde davranıyor.

Çıkışta Türkiye'den bir arkadaşımızın çocuğunda varolan nörolojik bir rahatsızlıkla ilgili bir doktorla görüşüp görüşemeyeceğimizi soruyoruz. Kısa bir bekleme sonrası bir doktor (yoldaş) yanımıza geliyor ve bize yardımcı oluyor. İhtiyaç duyduğumuz bilgileri ala-

rak hastaneden ayrılıyoruz. İnsanın bürokrasiye takılmadan işlerini halledebilmesi ne kadar güzel!

Bu arada Küba'da en büyük yatırımın sağlığa yapıldığını bir kez daha görüyoruz. Kübalılar, tüm sağlık hizmetlerinden parasız yararlanıyorlar. Hastane'nin bir çok yerinde eczanelerin yanı sıra, ilaç yapımı laboratuvarlarına, tıbbi araştırma ünitelerine denk geliyoruz. Devrimden hemen sonra Fidel, bu konunun üzerine önemle eğilmiş; özellikle tıp fakültelerinin yaygınlaştırılması, doktor yetiştirilmesi ve bunların ihtiyacı olan Afrika ve Latin Amerika ülkelerine gönderilmesi, tüm tıbbi çalışmaların devletçe desteklenmesi için talimat vermiş. Kısa süre içerisinde bu çabasının karşılığını almış.

Küba bugün sadece kanser tedavisinde değil, çocuk felci ve nöroloji alanında da dünyanın en iyisi dersek abartmış olmayız. Dünyanın dört bir tarafına gönüllü doktorlarını göndermekle kalmıyor, aynı zamanda akciğer kanserini durduran ve yok eden kanser aşısının patentini dünyaya hiçbir karşılık almadan vermeyi teklif ediyor. Küba böylece hem onleyici sağlık hizmeti hem de insan sağlığı konusunda sosyalizmin kapitalizmden nasıl fersah fersah ileride olduğunu göstermiş oluyor. Emperyalistler ise bu patent anlaşmasını yapmayı istemiyorlar çünkü hem büyük ilaç tekellerinin kar marjı düşmüş olacak, hem de Küba'ya ablukayı kaldırmak zorunda kalacaklar. Ama bizden söylemesi, Küba zaten sağlık turizmi ile bu ablukayı delmiş durumda.

Emperyalist-kapitalist efendilerin insanlığın mahvolması pahasına kapitalizm gibi bir saçmalığa ısrar etmeleri, en nihayetinde insanlığın onları "kar marjları"yla beraber tarihin çöplüğüne göndermesiyle sonuçlanacak.

halkı, insanüstü bir dayanma gücü göstererek, dünya üzerinde sosyalizmin bayrağını en yükseklerde dalgalandırmayı bilmişti.

Bugün de hala dünya üzerindeki bütün komünistlerin, sosyalistlerin, devrimci ve ilericilerin bakmakta olduğu yer olma özelliğini sürdürüyor; bugün komünizmi hedeflemiyor oluşu, emperyalist-kapitalist devletlere bir göz kırpmaya değil, kendi gerçekliğine göre hareket etme bilincidir. Deyim yerindeyse somut durumun somut tahlili yapılarak ulaşılmış bir so-